

ה
אֶחָד
וְשֵׁמוֹ
אֶחָד

נְהַנְהֵם נְהֵם נְהֵם מְאוֹמֵן

מִכְתָּב מִשְׁמִים

סִיפּוּר גֵּם הַפֶּתֶק הַקְדוֹשׁ,
סִיפּוּר הַהֶתְקָרְבוֹת שֶׁל
רַבִּי יִשְׂרָאֵל בֶּעֶר אוֹדֶסָה
זְצוּק"ל
וְתִקּוֹן הַכָּלָלִי

מִנְשׁ כְּשִׁי
מִשְׁרָד פְּרִסּוֹם
נְהַנְהֵם נְהֵם נְהֵם מְאוֹמֵן

בס"ד

מפתחות

סיפור גם הפתק הקדוש.....ג.
 סיפור ההתקרבות.....כו.
 תקון הכללי.....ג.

נערך על ידי הצדיק רבי ישראל דב בער
 אודסר וחברים בשנת תשמ"ז

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי
 אבותינו, שתבטל מלחמות ושפיכות
 דמים מן העולם, ותמשיך שלום גדול
 ונפלא בעולם, ולא ישאו עוד "גוי אל גוי
 חרב ולא ילמדו עוד מלחמה", רק יכירו
 וידעו כל יושבי תבל האמת לאמתו, אשר
 לא באנו לזה העולם בשביל ריב ומחלוקת
 חם ושלום, ולא בשביל שנאה וקנאה
 וקנטור ושפיכות דמים חם ושלום, רק
 באנו לעולם כדי להכיר, ולדעת אותך,
 תתברך לנצח.

כיצד נשלח הפתק מקברו של רבי נחמן
השוכן בעיר אומן שברוסיה לישיבת
מאיר בעל הנם שבטבריה.

בשנת תרפ"ב, בשבעה עשר בתמוז,
הרגשתי חלשה גדולה, הבעל דבר התגבר עלי
בבקר ואמר, הרי אתה חלש מאד! אתה צריך
לאכל! ואני לא שתיתי ולא אכלתי מחצות
לילה עד אותו הבקר, אבל אכלתי, מחמת
חשש כמו שאוכלים דברים מזיקים, אבל בלא
ידיים ובלא רגלים. אחרי האכילה ברכתתי
ברכת המזון והלכתי למקוה, אפשר להבין
איך היתה התפלה ובאיזה מצב הייתי אחרי
דבר כזה. שהרי כשהייתי עם ר' ישראל
קארדונו, שהיה נזהר בכל תענית של שלחן
ערוך, וביחוד ביום שבעה עשר בתמוז, שהוא
תענית חמור מארבע תעניות, והיום נכשלתי
באפן כזה, לאכל לפני התפלה. לא רציתי
לחיות, ונפלתי לעצבות כזו, שלא יכולתי
לדבר, ולא להתראות עם אנשים. הלכתי

לְיִשְׁבָּה וְשָׁכַבְתִּי בְּבֵית הַכְּנָסֶת שְׁבִי־שִׁיבָה, כְּמוֹ
 מֵת. לֹא דִבַּרְתִּי וְלֹא אָכַלְתִּי, כָּל מִי שְׁנֹכְנִים
 לְבֵית הַכְּנָסֶת, וְכֵן בְּנֵי הַיִּשְׁבָּה, כְּשָׂאוֹ אֶת
 יִשְׂרָאֵל בָּעַר, שׁוֹכֵב בְּעַצְבוֹת כָּזוֹ, שְׁזָה הָיָה
 פֶּחֶד. כִּי הֵם הָיוּ רְגִילִים בִּי שְׂאֲנִי תָמִיד שְׁמַח
 וּמְרִקָּד, וְהָיוּ תַמְהִים עַל כָּךְ, אֵיךְ יִשְׂרָאֵל בָּעַר
 שְׁמַח? מַנִּין הוּא שְׁמַח? אֵין לוֹ פֶּרְנָסָה וְאֵין לוֹ
 לֶחֶם בְּשָׁבִיל הַיְלָדִים. אָמְרוּ, יִשְׂרָאֵל בָּעַר, זֶה
 לֹא יִשְׂרָאֵל בָּעַר שְׁהָיָה, זֶה יִשְׂרָאֵל בָּעַר שְׂיִצֵּא
 מִדַּעְתּוֹ, וּכְכָה סוּפָם שֶׁל כָּל הַבְּרִסְלָבִים שְׁסוּף
 כָּל סוּף הֵם יוֹצְאִים מִדַּעְתָּם. שְׁהִירִי הֵם הוֹלְכִים
 בַּחֲצוֹת לַיְלָה לְשָׁדוֹת לִיעָרוֹת, וְלַפְעָמִים נִפְחָדִים
 מֵאִיזָה כָּלֵב, מֵאִיזָה חֲתָה, מֵאִיזָה גּוֹי, וְלִכֵּן סוּף
 כָּל סוּף נַעֲשִׂים מְשֻׁנָּעִים. וְאֲנִי הָיִיתִי בְּעַצְבוֹת
 נוֹרָאָה, וְזֶה שֶׁהֵם אָמְרוּ כְכָה, גָּרָם לִי עַצְבוֹת
 יִתְרָה. כִּי אֲנִי הִרְגֵּשְׁתִּי, שְׂאֲנִי הַגּוֹרָם לְכָל זֶה
 שֶׁהֵם מְדַבְּרִים.

עַל-כָּל-פָּנִים, הָיָה לִי צַעַר גָּדוֹל, וְהָיָה קָשָׁה לִי
 מְאֹד, וְלֹא רָצִיתִי לַחֲיוֹת מִגָּדֹל הָעַצְבוֹת שְׂאֲנִי
 גּוֹרָם חֲלוּל ה', וּבִזְיוֹן לַחֲסִידוֹת בְּרִסְלָב, אֲזִ
 הָיְתָה לִי הַתְּבוּדָּה, וְהַתְּפִלָּה לִשְׁם יִתְבָּרֵךְ,
 רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רְאֵה הַמָּצָב שְׁלִי. אֲמַת,

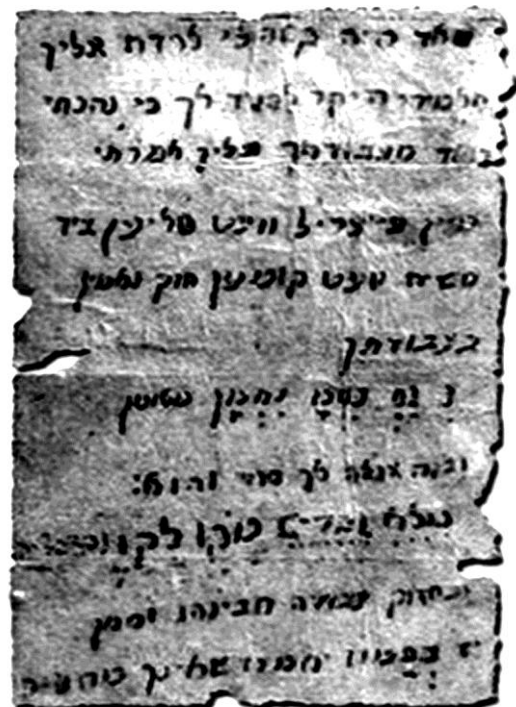
אֶכְלָתִי, עָשִׂיתִי מָה שְׁעָשִׂיתִי, אֲבָל אֲנִי רוֹצֶה
 תְּשׁוּבָה. תִּרְפָּא אוֹתִי, וְתוֹצִיא אוֹתִי מִהַמָּצֵב
 הַזֶּה, מִהָעֲצָבוֹת הַזֶּה, כִּי אֲנִי גֹרֵם חֲלוּל הַשֵּׁם,
 וּפְגִיעָה בַּחֲסִידוֹת בְּרִסְלָב. אֲזוּ בָכִיתִי לְפָנֵי הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְאִמְרָתִי, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם,
 רַפָּא אוֹתִי, שְׂאוּכַל לְצַאת מִהָעֲצָבוֹת. נִכְנָסָה
 לִי מִחֲשָׁבָה תִּקְיָפָה כְּאֵלּוּ מִיִּשְׁהוּ נִכְנָס בְּרָאשׁ
 שְׁלִי, בַּמֶּחֱשָׁבָה שְׁלִי, וְאִמְרָה לִי הַמִּחֲשָׁבָה, "הַכְּנָס
 לַחֲדָר שְׁלֹךְ!" (אֲנִי הָיִיתִי בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְהַחֲדָר
 שְׁלִי הָיָה לִיד בֵּית הַכְּנֶסֶת) "הַכְּנָס לַחֲדָר
 שְׁלֹךְ, וְתַפְתַּח אֶת אֲרוֹן הַסְּפָרִים, וְתִתֵּן יָדְךָ עַל
 אֵיזָה סֵפֶר, וְתוֹצִיא אוֹתוֹ וְתַפְתַּח אוֹתוֹ, וְשָׁמָּה
 תִּמָּצֵא רְפוּאָה לְנַפְשְׁךָ". אֲנִי רָצִיתִי רְפוּאָה,
 וְהִתְפַּלֵּלְתִּי, אִמְרָתִי בְּלִבִּי: מִחֲשָׁבָה שְׁלִי, הֵאֵם
 זֶה דָּבָר רָצִינִי? אֲזוּ אִמְרָתִי, אֲנִי אֶעֱשֶׂה, וְנִרְאָה
 מָה שִׁיְהִי מוֹזֵה. אֲזוּ עָשִׂיתִי כֵךְ, נִכְנָסְתִּי מִבֵּית
 הַכְּנֶסֶת לַחֲדָר שְׁלִי וּפְתַחְתִּי אֶת הָאֲרוֹן, כְּמוֹ
 שְׁאִמְרוּ לִי, וְנָתַתִּי אֶת יָדִי עַל אֵיזָה סֵפֶר,
 וְהוֹצֵאתִי אוֹתוֹ וּפְתַחְתִּי אוֹתוֹ, וְהָיָה שָׁמָּה
 "הַפֶּתַח הַזֶּה". אֲנִי רָאִיתִי רַק חֲתִיכַת נֵזֶר, וְלֹא
 יָדַעְתִּי לָמָּה זֶה נִמָּצֵא בַּסֵּפֶר. יִתְכַּן שׁוּזָה סִימָן
 בְּשִׁבִּיל לִידַע אֵיפֹה אֲנִי לוֹמֵד. לֹא שִׁמְתִּי לֵב

לָזֶה, חֲתִיכַת נִיר. עַל כָּל פָּנִים, אַחֵר כָּךְ רָאִיתִי
 שֵׁשׁ שׁוּרוֹת כְּתוּבוֹת. הִתְחַלֵּתִי לִקְרֹא וְרָאִיתִי
 מָה שֶׁכָּתוּב: "תְּלַמִּידֵי הַיֵּקָר..." וְקָרָאתִי,
 וְקָרָאתִי אוֹתוֹ, עַד שֶׁנִּמְרָתִי לִקְרֹא אֶת
 הַמִּכְתָּב כִּלּוֹ עַד הַסּוּף, וְכָל דְּבוּר וְדְבוּר
 שֶׁקָּרָאתִי... נִכְנַס בִּי, הִרְגֵּשְׁתִּי וְרָאִיתִי פְּלִאוֹת
 כֹּאֲלֶה שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר.

אֲנִי קָרָאתִי אֶת זֶה, וְכִמוֹ שֶׁהֵייתִי מִקֶּדֶם
 בְּעֵצְבוֹת כְּזֶה, קִבַּלְתִּי שִׂמְחָה מְזִה הַפֶּתֶק,
 שִׂמְחָה כְּזֹאת, שֶׁלֹּא מִהֶעוֹלָם הָיָה, עַד
 שֶׁהֵעֵצְבוֹת לֹא הָיָה לָהּ שׁוּם עֶרֶךְ נֶגֶד הַשִּׂמְחָה.
 מִתּוֹךְ שִׂמְחָה כְּזֹו, הִתְחַלֵּתִי לִרְקֹד בַּחֲדָר שְׁלִי
 בִּישִׁיבָה. הִתְלַמִּידִים בִּישִׁיבָה אָמְרוּ, הִמְשִׁגַּע
 נַעֲשֶׂה שִׂמְחָה, הוּא מְרִקֵּד. כֻּלָּם נִכְנָסוּ לַחֲדָר
 שְׁלִי וְרָאוּ דָבָר כְּזֶה, שֶׁאֲנִי מְרִקֵּד. אָבֵל אֲנִי לֹא
 שָׁעִיתִי לָהֶם, אֲנִי הֵייתִי מְרִקֵּד וְשִׂמְחָה עַד
 שֶׁנִּתְּבַטְּלוּ, וְהוֹצִיאוּ אוֹתִי מִהַחֲדָר וְעָמְדוּ
 בְּמַעֲגָל, וְאֲנִי הֵייתִי בְּאַמְצֵעַ, וְרִקְדָּתִי כִּמְה
 שָׁעוֹת בַּלַּיְלָה, עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ עֵיפִים. הֵם עָמְדוּ זְמַן
 רַב וְאָמְרוּ: הוּא לֹא יִתְעַיֵּף, הוּא יַעֲיֵף אוֹתָנוּ.
 אֵין לָנוּ כֹּחַ יוֹתֵר. הֵם הָלְכוּ, וְאֲנִי רִקְדָּתִי לְבִדִּי

כָּל הַלֵּילָה. עַל-כָּל-פָּנִים, זֶה דָּבָר שְׂאֵי אֶפְשָׁר
לְתַאֵר וּלְסַפֵּר הָעֲנִין שֶׁהָיָה לִי, עֲצָבוֹת כָּזָה,
רְפוּאָה כָּזָה, שְׂמֵחָה כָּזָה שֶׁהָיְתָה לִי....

פְּתִיקָה זוֹ נִשְׁלְחָה עַל יְדֵי רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב
לְחֹסִיד בְּרֶסְלָב בַּשָּׁנָה תרפ"ב (1922 לְמַנְיָנָם)

א . פרוש הפתקה

מֵאֵד הָיָה קָשָׁה לִי לָרֶדֶת אֵלֶיךָ
 תִּלְמִידֵי הַיָּקָר לְהַגִּיד לְךָ כִּי נִהְיִיתִי
 מֵאֵד מַעְבֻּדְתְּךָ וְעֵלֶיךָ אִמְרָתִי
 מִיֵּין פִּיִּיעָרִיל וְוַעֲט טְלִיעֵן בִּיז
 מְשִׁיחַ וְוַעֲט קוֹמָעֵן* חֹזֵק וְאַמִּץ
 בַּעֲבֻדְתְּךָ

נֶנְחַם נֶחֱמָ נֶחֱמָן מֵאוֹמֵן
 וּבָזָה אֲגָלָה לְךָ סוֹד וְהוּא:
 מֵלֵא וְגָדִישׁ מִקֵּן לְקוֹ (3030)
 וּבְחֻזֵּק עֲבֻדָּה תְּבִינָהוּ וְסִימָן
 י"ז בְּתַמוֹז יֵאמְרוּ שְׂאִינְךָ מִתְּעַנָּה

* "הַיֵּשׁ שְׁלִי תוֹקֵד עַד בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ"

קִטְעַ מִחַי מוֹהֲרָן: הָאִמְרָה הַזֹּאת מוֹפִיעָה בַּסֵּפֶר
חַי מוֹהֲרָן בְּפֶרֶק נִסְיַעְתּוֹ וַיִּשְׁיבְתּוּ בְּאוֹמֵין
סְעִיף מ"ד וְכָךְ כָּתוּב שָׁם:

פַּעַם אַחַת שָׁאַלְתִּי אוֹתוֹ מַה יִּהְיֶה מִהַדְּבוּרִים
שֶׁנִּדְּבְרוּ וְכו', הֵינּוּ מַה שֶּׁבְּתַחֲלָה שָׁמַעְנוּ מִפִּי
הַקָּדוֹשׁ בְּמַה דְּבוּרִים, שֶׁהָיָה נִרְאָה שִׁיאֲרִיךְ
יָמִים וַיִּגְמַר כְּחֻפְצוֹ וְכו'. עָנָה וְאָמַר, הַשְׁמַעְתָּם
מַה שֶּׁהוּא שׂוֹאֵל, גַּם אֶצְלִי בְּעֶצְמִי קָשָׁה עֲנִין זֶה
(עַם אֵינוֹ מִיר אוֹיךְ קָשָׁה). וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אָמַר
אֲנִי לֹא גָמַרְתִּי [בְּלִשׁוֹן תַּמָּה] כְּכֹר גָּמַרְתִּי
וְאָגַמְרָ! [אֵיךְ הָאֵב גִּיט אוֹיִם גִּיפִירט [בְּתַמָּה]
אֵיךְ הָאֵב אוֹיִם גִּיפִירט אוֹן וְוַעֲלֵ אוֹיִם פִּירֵן]
(כְּמוֹבֵא בַחֲלֹק ב' מַעֲלַת הַמַּתְקָרְבִים אֵלָיו אוֹת ל"ב).

גַּם כְּשֶׁנִּסְעַ לְאוֹמֵין וְאֲנִי נִסְעֵתִי עִמּוֹ דְּבִיר עִמִּי
מִעֲנִין שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ גּוֹמֵר תָּמִיד כְּמוֹבֵא לְעִיל
(בְּאוֹת ד). וְלִבְאֵר כָּל אֵלּוֹ הָעֲנִינִים צָרִיכִין
לְסִפּוֹר הַרְבֵּה אֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיקוּ בְּמַה יִרְיעוֹת.
וְהַכֵּלֵל, בְּתַחֲלָה עָלָה בְּמַחְשָׁבָה כְּשֶׁנִּתְקַרְבְּנוּ
אֵלָיו שֶׁיִּגְמַר הַתְּקוּן מִיָּד, וְכִמְּה דְּבוּרִים שֶׁנִּדְּבְרוּ
מִעֵין זֶה, אֵךְ אַחֲר־כֵּךְ, בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבֵּים
וּבְעוֹנוֹת הַדּוֹר וּמִגִּדֵּל הַתְּנִירוֹת הַשָּׁטָן, עַד

שְׁהִרְבָּה מַחֲלֶקֶת גָּדוֹל עָלַיו, עַל-יְדֵי כָּל זֶה
 נִתְבַּלְבַּל הָעוֹלָם, וְלֹא הָיָה יָכוֹל לִגְמֹר בְּחַיּוֹ מִה
 שָׂרָצָה. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן אָמַר שְׁגִמֹר וַיִּגְמֹר כִּנ"ל,
 כִּי אַחֵר שָׁבָא מִלְּמִבְּרָג זָכָה לְדֶרֶךְ כָּזָה וְדִבֵּר
 דְּבוּרִים כְּאֵלֶּה, שֶׁעַל יְדֵי זֶה לֹא יִכָּבֶה נֵרוֹ לְעוֹלָם
 וָעַד, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּשִׁמוֹ שֶׁאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן
 (מִיֵּין פִּיִּיעָרֵל וְוַעַט שׁוִין טְלוּאִין בִּיז מְשִׁיחַ וְוַעַט
 קוּמִין) {הָאֵשׁ שְׁלִי כָּבֵד תוֹקֵד עַד בִּיאַת
 מְשִׁיחַ} בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן:

ב. פִּרוּשׁ הַשּׁוּרָה הַשְּׁבִיעִית בַּפֶּתֶק:

בַּשּׁוּרָה הַשְּׁבִיעִית שֶׁל הַפֶּתֶק מוּבֵאת
 הַחֲתִימָה, בְּשִׁיר פָּשׁוּט כָּפוּל מִשְׁלָשׁ מְרַבֵּעַ,
 שִׁיתִּגְלָה לְעֵתִיד לָבוֹא שֶׁהוּא: גִּיחַ גִּחְמִי גִחְמִין
 מֵאוּמִין.

כַּכָּתוּב בְּלִקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֵלֶק ב' תוֹרָה ח' : כִּי
 הַמּוֹכִיחַ, שְׂרוּצָה לְהוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל וּלְהַגִּיד
 לָהֶם פְּשָׁעִם וְחַטָּאתָם, הוּא צָרִיךְ לָזֶה הַקּוֹל, כִּי
 שֶׁלֹּא יִבְאִישׁ רִיחָם עַל-יְדֵי שְׁמַעוֹרָר עֲוֹנוֹתֵיהֶם
 כִּנ"ל, עַל-כֵּן צָרִיךְ לָזֶה הַקּוֹל, כִּי עַל-יְדֵי זֶה הַקּוֹל
 הוּא מוֹסִיף וְנוֹתֵן בָּהֶם רִיחַ טוֹב, כִּי עַל-יְדֵי זֶה

הקול גידלים כל היריחות, כי זה הקול משקה את
הגן וכו' כנ"ל: וזהו: "הים כשופר קולך" – כשפר
דיקא, כי זה הקול המשקה את הגן, שהוא
בחינת: "ונהר יצא מעדן", הוא בחינת קול הנגון
של השיר שיתער לעתיד, כשיחידש את עולמו,
שהוא בחינת שיר פשוט, כפול, משלש, מרבע
כשפר ראשי-תבות: פשוט, כפול, שלוש,
רבע – שהוא בחינת השיר שלעתיד, שהוא
בחינת הקול המשקה את הגן, שעל-ידי-זה
הקול דיקא הוא יכול להוכיח כשפר דיקא,
כנ"ל וזהו בחינת: 'מושכין עליו חוט של חסד',
הנאמר במוכיח הראוי, כמו שאמרו רבותינו,
זכרונם לברכה (תמיד כח): 'המוכיח את חברו
לשם שמים, מושכין עליו חוט של חסד',
שנאמר: "מוכיח אדם אחרי חן ומצא", כי חוט
של חסד זה בחינת שנקלע ונשזר ונעשה חוט
מהנימין, שעל אלו הנימין (שקורין סטרינים)
יתנגן הנגון והשיר הזה של לעתיד, שהם ע"ב
נימין כנגד שם י', י"ק, יק"ו, יקו"ק, שהוא
בחינת שיר פשוט כפול וכו', כמובא בתקונים
(תקון כ"א), שהוא עולה כלו ע"ב, ועל אלו הנימין
יתנגן השיר הזה שלעתיד כשיחידש את עולמו,

בבחינת (תהלים פ"ט): "עולם חסד ויבנה", שאז
יתער שיר פשוט וכו':

מובא בספר פוכבי אור בפרק חכמה ובינה

כי הוא אשר נאמר עליו: מה שהיה הוא
שיהיה, ומשיח דא משה, אשר זכה לאחז
ולתאחד בהכסא הנוראה אשר תשיר את
שיר נעימות השגת אלקותו על שבעים ושנים
נימין, פשוט, כפול, שלוש, רבוע, שהוא "הויה"
באחורים שעולה שבעים ושנים, לענג לנצח
את כל אשר יזכו לזה, ולכן מספר שמו הקדוש
"נחמן" כמספר מלוי "הויה" באחורים כזה:
"יוד, יוד הה, יוד הה וו, יוד הה וו הא" עם
הארבעה כוללים. [148]

מכאן ברור, ששמו של רבי נחמן מברסלב
מלוכש ומשתף בשם העצם של שם השם, י'
י"ק, יק"ו, יקו"ק. כלומר שתורתו וחקמתו ושמו
של רבי נחמן זהו השיר שיתנגן לעתיד.

תורה נוספת העוסקת בענין זה, היא התורה
המופיעה בלקוטי מוהר"ן, חלק ב', תורה ס"ז:

כִּי יֵשׁ צַדִּיק, שֶׁהוּא הַיָּפִי וְהַפֶּאֶר וְהַחֵן שֶׁל כָּל
הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, וּבְשׂוּהַ הַיָּפִי וְהַפֶּאֶר נִתְּנָה בָּעוֹלָם,
דִּהְיִינוּ בְּשׂוּהַ הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא הַיָּפִי שֶׁל כָּל הָעוֹלָם,
נִתְּפָרֵס וְנִתְּגַדֵּל בָּעוֹלָם, אֲזִי נִפְתָּחִים הָעֵינַיִם
שֶׁל הָעוֹלָם וְכו'.

כִּי בְּשׂוּהַ הַצַּדִּיק נִתְּנָה וְנִתְּפָרֵס בָּעוֹלָם, זֶה
בְּחִינַת 'שם', דִּהְיִינוּ שְׁנֵת־פָּרֶס, וַיֵּשׁ לוֹ שֵׁם
בָּעוֹלָם, וּבְתוֹךְ זֶה הַשֵּׁם שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת
מְלַבֵּשׁ וּמְשַׁתֵּף שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי 'שְׁמוֹ מְשַׁתֵּף
בְּשִׁמְנוֹ', נִמָּצֵא בְּשְׁנֵת־גִּדֵּל שֵׁם הַצַּדִּיק, נִתְּגַדֵּל
שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָל מֶה שְׁנֵת־גִּדֵּל יוֹתֵר שֵׁם הַצַּדִּיק,
נִתְּגַדֵּל יוֹתֵר שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּבִיכּוֹל, כִּי שְׁמוֹ
מְשַׁתֵּף בְּשִׁמְנוֹ כִּנ"ל, וְשֵׁם ה' הוּא בְּחִינַת
(וְכִרְיָה י"ד): "ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד וְכו'.

וְזֶהוּ: 'בְּרֵאשִׁית - רֹאשׁ בֵּית', בְּחִינַת הַבַּעַל
הַבֵּית שֶׁל הָעוֹלָם, הֵינּוּ הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, שֶׁהוּא
הַיָּפִי וְהַפֶּאֶר שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹסֵף,
בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ב): "וַיּוֹסֶף הוּא הַשְּׁלִיט הוּא
הַמְּשָׁבִיר" וְכו', בְּחִינַת רֹאשׁ בֵּית, בְּחִינַת בַּעַל
הַבֵּית שֶׁל הָעוֹלָם, כִּי עַל־יָדוֹ קִיּוֹם הַבֵּית
הַמְּקַדָּשׁ וְקִיּוֹם הַבָּתִּים וְהַדִּירוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל

כַּנ"ל, וְעַל-יְדֵי שְׁנֵת־גִּדּוֹל הַשֵּׁם שֶׁל זֶה הַצַּדִּיק, שֶׁהוּא בְּחִינַת רֹאשׁ בֵּית, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְתָּחִין הָעֵינַיִם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל, וְזֶהוּ 'בִּרְאשִׁית לְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל', 'בִּרְאשִׁית', הֵינּוּ רֹאשׁ בֵּית, בְּחִינַת הַצַּדִּיק הַנ"ל, שֶׁהוּא הַפֶּאֶר שֶׁל הָעוֹלָם כַּנ"ל, עַל-יְדֵי נִפְתָּחִין עֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל:

בְּכָל מָקוֹם בְּסִפְרֵי רַבִּי נַחֲמָן שְׁמֹזְכָרִים הַשְּׁמוֹת : צַדִּיק, הַצַּדִּיק, צַדִּיק הָאֱמֶת, צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, צַדִּיקִים אֱמֶתִיִּים, הַכּוֹנֵה לְרַבִּי נַחֲמָן בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהוּא כָּל־לִיּוֹת וְשָׂרֵשׁ כָּל הַצַּדִּיקִים מִיּוֹם בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַד מְשִׁיחַ.

ג. בַּפֶּתַח מוֹבָא: "וּבִזְה אֲנִי לָךְ סוֹד וְהוּא".

"וּבִזְה אֲנִי לָךְ סוֹד וְהוּא מָלֵא וְגַדִּישׁ מְקוֹ לָקוֹ" הַסּוֹד הוּא הַדְּפֻסַּת וְהַפְּצַת סִפְרֵי רַבִּינוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְכֵן תִּרְגּוֹם סֵפֶר "סִפְּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת" לְאֵמוֹת הָעוֹלָם. הַחֲשִׁיבוֹת הַמִּיחָדָת בְּהַדְּפַסַּת סִפְרֵי רַבִּי נַחֲמָן, לְפִי צוּרָתוֹ שֶׁל רַבִּי נָתָן תִּלְמִידוֹ הַמְּבָהֵק שֶׁל רַבִּינוּ הַקָּדוֹשׁ, כְּפִי שֶׁאָמַר רַבִּי נָתָן לְפָנַי הִסְתַּלְּקוֹתוֹ בְּשָׁנַת תר"ה עָרַב שַׁבַּת קֹדֶשׁ י' בְּטִבֵּת: "שֶׁהַעֲקָר עֵסֶק שְׁלָכֶם

יְהִיָּה לְהַדְפִּים סְפָרִים, "יִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה".
וְעוֹד אָמַר בְּאוֹתָהּ הָעֵת: "הָיוּ חֲזָקִים בְּמָמוֹן
וּבְרָצוֹן וּבְטָרְחָה". "דָּף אֶחָד מִסְפָּרֵי רִבְנוּ יְהִיָּה
הַתְקוֹן עַל הַכֹּל "אֵיין בְּלָעֲטִיל פֹּה סְפָרֵי רִבְנוּ
וְעַט זֵיין אַתְקוֹן אוֹף אֶלְדִּינֵג"

כְּלוּמַר, דָּף אֶחָד מִסְפָּרֵי רִבְנוּ, יַעֲקֹר מִן הַשָּׂרֵשׁ
אֶת כָּל הָרַע וְהַחֲשָׁד שֶׁבְּעוֹלָם, דְּהֵינּוּ כְּפִירוֹת
וְאַמוּנוֹת כּוֹזְבִּיּוֹת .

לְקוּטִים מַעֲנִין מַעֲלַת הַהִדְפָּסָה הַמּוֹבָאִים
מִלְּקוּטֵי הַלְכוֹת שֶׁל רַבִּי נֵתָן:

הַלְכוֹת גּוֹזֵל הַלְכָּהּ ה' אוֹת י"ח

וְזֶה גּוֹזֵל אֶת הָרַבִּים וְאֵינּוּ יוֹדֵעַ לְמִי יַעֲשֶׂה צָרָכִי
רַבִּים, כִּי יֵשׁ שְׂפָגִם וְחֲטָא כָּל-כָּךְ עַד שֶׁגּוֹזֵל אֶת
הָרַבִּים שֶׁהַפְּגָמִים שֶׁלּוֹ נוֹגְעִים לְכָלֵּל יִשְׂרָאֵל
בְּחִינַת גּוֹזֵל אָבִיו וְאִמּוֹ דָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
וּכְנֻסֶּת יִשְׂרָאֵל, וְאֵזִי כָּל תְּקוּנּוֹ הוּא רַק לַעֲסֹק
בְּצָרָכֵי רַבִּים לְשָׁמַיִם, וְעַקֵּר צָרָכֵי רַבִּים הוּא
לְזִכּוֹתָם לְתַכְלִית הַנִּצְחִי שֶׁצָּרִיךְ כָּל אָדָם בְּפֶרֶט
מִי שֶׁחֲטָא וּפָגַם הָרַבָּה לַעֲסֹק בָּזֶה, וְעַקֵּר

להשתדל שיהיה לו חלק בהמשכת התורה
המשכנת בתקונים הנ"ל, שתתפשט ותאיר
בעולם, שעל-ידי זה עקר תקון התשובה לכלל
ישראל כנ"ל, הן על-ידי שיסיע בממונו
להעוסקים בזה, הן בגופו הן בשאר בחינות, כי
כל אחד יכול לזכות שיהיה לו חלק בזה,
ועל-ידי-זה יזכה את הרבים בחינת צרכי רבים.
וזהו עקר תקון הגולה, שהוא בחינת כלל כל
החטאים כנ"ל, כי על-ידי המשכת התורה הנ"ל
על-ידי-זה עקר תקון התשובה כנ"ל:

הלכות ברפת השחר הלכה ה' אות ל"ד – ל"ח.

והיוצא לענינו, מבאר שם, שעל-ידי
שמיסיעין להדפיס חדושי תורה הגונים על
יסודות הצדיקים האמתיים, על-ידי-זה זוכין
ביותר ויותר לתקון הנעשה על-ידי הצדקה,
שהוא להעלות הדעת שנפל מהזקנים שאינם
כראוי וכו', גם זוכין על-ידי רבוי הספרים
הקדושים, לביטל הספקות שרוצה בחינת מצח
הנחש להטיל פרצון, ועקר הכנעתו הוא, על-ידי
צדקה... וזה 'צדקתך צדק לעולם' – שיהיה קיום
להצדקה לעולם, זה זוכין על-ידי: 'ותורתך

אמת' – הינו, הדפסת ספרים מהצדיקים
אמתיים המביאים לידי מעשה לקיום התורה,
וזהו "אשרי שומרי מצוות", שהוא התורה
ששומרה שלא תשתכח, על-ידי שמירה את
הרבים, בספרים הקדושים שנדפסו על ידי
הצדקה שנתן, וזה: "עושה צדקה בכל עת",
שלומדים בספרים שמכניסין קיום התורה
בעולם וכו'.

הלכות יין נסך הלכה ג' אות ו'

ועל זה התנבא יעקב אבינו כשברך את
יהודה, שממנו יצא משיח (בראשית מט): "לא
יסור שבט מיהודה ומחלק מבין רגליו עד כי
יבא שילה". מחלק זה בחינת הדפוס, שהתנבא
שלא יסור 'שבט' מיהודה זה בחינת 'שבט
סופר' (שופטים ה), בחינת כתיבת הספרים
הקדושים של התורה, ומחלק זה בחינת
הדפוס, שהתנבא חכמת הדפוס בעולם, ולא
תבטל חקיקת והדפסת ספרי ישראל, עד כי
יבא שילה דא משיח. כי על-ידי חכמת הדפוס,
לא תשתכח התורה עד שיבוא שילה, דא משה
– משיח.

הלכות קידושין הלכה ג' אות כ"ב

כ' בחינת ההדפסה, הוא בחינת לקיחת וקבוץ הנפשות, שעל-ידי-זה מגלין תורה כנ"ל. כי בשכותבין ספר, אזי כותבין אות אחר אות, אבל בהדפסה לוקחין ומקבצין כמה וכמה אותיות הרבה מאד על הדפוס, ומדפיסין בפעם אחד דף שלם, והאותיות של התורה הם בחינת ניצוצי נפשות, כי כל הנפשות שרשם באותיות התורה בידוע, נמצא, שקבוץ האותיות של ספרים קדושים הם בחינת לקוטי הנפשות כנ"ל. כי גם הספרים בעצמן נתחברו על-ידי לקיחת הנפשות בבחינת: ולקח נפשות חכם, שעל-ידי-זה המשיך זה החכם התורה שגלה וחדש הכתובה בספר הזה שמדפיסין עכשו, ועל-כן על-ידי ההדפסה, נתעורר ביותר בחינת השרש של אלו החדושין שנמשכו על-ידי לקיחת הנפשות, שמהם בעצמן נתהוו אלו אותיות התורה שבזה הספר, כי גם עכשו לוקחין אלו האותיות ומקבצין אותן יחד, וממשיכין ומגלין התורה בעולם, על-ידי שמדפיסין בפעם אחד דף שלם כמה וכמה

פְּעָמִים רְצוּפִים, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מְזַכֵּין אֶת הָרַבִּים,
וּמְאִירִין פָּנֵי תֵּבֵל בְּסִפְרֵים הַרְבֵּה הַיּוֹצֵאִין
בְּעוֹלָם, וּמַעֲוָרִין אֶת יִשְׂרָאֵל לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה.

בּוֹכֵי אֹר, אֲנֹשֵׁי מוֹהֲרִין : אֹת מ"ז

לְהוֹדִיעַ לְדוֹרוֹת שְׁהַשְׁלֵשָׁה דְּבָרִים הָאֵלֶּה
יְסוּדוֹת הָעֲקָרִים בְּהַשְׁאֲרַת אֲדָמוֹר וְצ"ל כְּפִי
הַמּוֹבֵן בְּזֶה מִדְּבַרֵי מוֹהֲרֵינָא וְל

1. אֲסַפְתָּנוּ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שְׁבֻזָּה מִמִּילָא
כָּלוּל גַּם אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים עַל
צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ

2. עֶסֶק הַחֲדָפָסָה

3. וְהַדְּלָקַת הַנֵּר תָּמִיד עַל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ

ד. רַבִּי נְחֶמֶן הוּא הַמְּמַנֶּה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה

מוֹפִיעַ בְּפִתְקָה שֵׁם שֶׁל מְלָאךְ בְּאֶפֶן כְּזֶה
(3030) הוּא הַמְּלָאךְ הַמְּמַנֶּה עַל זְכוֹת עַם
יִשְׂרָאֵל, כְּפִי שְׁמִזְכָּר בְּכּוֹנוֹת הָאֲרָ"י וְל
בְּתִקְיעַת שׁוֹפָר שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

חיי מוהר"ן פֿאַר גַדל יְקָרָת ראש השנה שלו

אות א':

אמר: הראש-השנה שלי עולה על הכל. והיה פלא אצלי, מאחר שהמקרים שלי מאמינים לי, ולמה לא יזהרו כל האנשים המקרים אלי, שיהיו בלם על ראש-השנה, איש לא יעדר. כי כל ענין שלי הוא רק ראש-השנה. והזהיר לעשות ברז, שכל מי שסר אל משמעתו ומקרב אליו, יהיה על ראש-השנה אצלו, לא יחסר איש. ומי שזוכה להיות על ראש-השנה, ראוי לו לשמח מאד מאד, "אכלו מעדנים ושתו ממתקים, כי חרות ה' היא מעיכם", וזה נאמר על ראש-השנה.

אות ב'

אמר רבנו זכרוננו לברכה בזו הלשון, אם לאכל אם שלא לאכל, אם לישן אם שלא לישן, אם להתפלל אם שלא להתפלל (רצונו לומר, שלא להתפלל בכונה כראוי), אך ורק שתהיו אצלי על ראש-השנה, יהיה אידך שיהיה.

אות ג'

ענה ואמר: הראש-השנה שלי הוא חדוש גדול, והשם-יתברך יודע שאין הדבר הזה בירשה מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש-השנה. לא מבטיא אתם בלכם בודאי תלויין בראש-השנה שלי, אלא אפלו כל העולם כלו תלוי בראש-השנה שלי:

מובא מספר שיחות הר"ן שיחה צ"ו:

ראוי לאדם להרגיל את עצמו להיות בעולם הבא, דהינו, להיות מפרש מתאוות, כמו בעולם הבא, שאין בו לא אכילה ולא שתיה, ושום תאוה מתאוות הבהמיות הכלות ונפסדות של העולם הזה, וכמו שאנו רואין החולה, מחמת שהוא סמוך קצת לעולם הבא, על-כן הוא מואס באכילה ושתיה ומשגל, ואין לו שום תאוה, אדרבא כל התאוות קצים ומאוסים עליו מחמת שהוא סמוך לעולם הבא, שאין בו אכילה ושתיה וכו', כן יש לאדם להרגיל עצמו, בעודו בחיים חיותו ובבריאותו, שיהיה יכול להתנהג בלא תאוות כמו בעולם הבא, ובודאי

אם הָיָה נִזְכָּר בְּטוֹב זְכוֹנוֹ מִתַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַבָּא, בְּיָדָאִי לֹא הָיָה יָכוֹל לְסַבֵּל כָּלֵל חַיּוֹת וְתַעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, עַד שֶׁבִשְׂבִּיל זֶה מַעֲלָה גְדוֹלָה הַשְׂכָּחָה אֵף שֶׁהִיא מְדָה לֹא טוֹבָה, עִם כָּל זֶה הִיא מַעֲלָה שְׁעַל-יָדָהּ אֶפְשָׁר לְאָדָם לְחַיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. כִּי אִם הָיָה נִזְכָּר מִתַּעֲנוּגֵי הָעוֹלָם הַבָּא, כִּי יֵשׁ מִלֵּאָדָּה גְדוֹל מְאֹד, שֵׁשׁ לוֹ אֱלֹהֵי רֵאשִׁים, וְכָל רֵאשׁ יֵשׁ לוֹ אֱלֹהֵי לְשׁוֹנוֹת, וְכָל לְשׁוֹן יֵשׁ לוֹ אֱלֹהֵי קוֹלוֹת, וְכָל קוֹל יֵשׁ לוֹ אֱלֹהֵי נְגוּנִים, וּבִשְׁהַמְלֵאָדָּה הַזֶּה עוֹמֵד לְשׁוֹרֵר, בְּיָדָאִי יָפָה וְנָעִים מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין לְהַעֲרִיךְ וּלְשַׁעַר כָּלֵל. וְעַתָּה יִזְכָּר הָאָדָם עֲצָמוֹ פְּחִיתוֹת וְשִׁפְלוֹת עֲרֹכּוֹ נֶגֶד זֶה, וְאֵיךְ יוֹכֵל לְסַבֵּל חֲיִיו, בְּיָדָאִי יִמָּאֵם עֲצָמוֹ בְּחֲיִיו עַד שִׁיִּגֹּעַ בְּלֹא עֵתוֹ, וְכֵן אִם הָיָה זוֹכֵר פְּחִיתוֹתוֹ, בְּפָרֵט כָּמוֹ כַּמָּה אֲנָשִׁים שֶׁהֵם מְלַכְלָכִים וּמִתְעַבִּים מְאֹד בַּעֲוֹנוֹת, בְּיָדָאִי אִם לֹא הָיָה שְׂכָחָה כָּלֵל, לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ לְהָרִים עֲצָמוֹ כָּלֵל לַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרָךְ, וּמַחֲמַת כָּל זֶה הַשְׂכָּחָה הוּא מַעֲלָה מְצֹד זֶה, אֲבָל הָאָדָם רֵאשִׁי לִזְכֹּר עֲצָמוֹ לְבַל יֵאבֹד עוֹלָמוֹ חֵם וְשָׁלוֹם.

חיי מוהר"ן פּרַק גְּדֵלַת נִזְרָאוֹת הַשָּׁנָתוֹ

פַּעַם אַחַת יָשַׁב יַחַד עִם הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמְּגִיד
מְטִירָאוּצֵעַ, כְּמִדָּמָה שֶׁהָיָה בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית
שֶׁל שַׁבָּת, וְתַפֵּס בְּזִקְנוֹ שֶׁל הַמְּגִיד הַנִּ"ל בְּדֶרֶךְ
חֶבֶה וְאָמַר לוֹ: "חֲדוּשׁ כְּמוֹנִי עֲדִין לֹא הָיָה
בְּעוֹלָם" (אוֹת ז')

פַּעַם אַחַת אָמַר: הָעוֹלָם הָיוּ צָרִיכִין לְהַעֲתִיר
הַרְבֵּה עֲבוּרִי, כִּי הָעוֹלָם הֵם צָרִיכִים אוֹתִי מְאֹד
מְאֹד, כִּי הָעוֹלָם אֵין יְכוּלִין לְהִיּוֹת בְּלִעְדִּי כָּלֵל.
(אוֹת ח')

אָמַר: אוֹתִי צָרִיכִים כָּל הָעוֹלָם, לֹא מִבְּעֵי
אַתֶּם, כִּי אַתֶּם יוֹדְעִים בְּעֶצְמְכֶם אִיךְ אַתֶּם
צָרִיכִים אוֹתִי, אֲלֹא אֶפְלוּ כָּל הַצַּדִּיקִים צָרִיכִים
אוֹתִי, כִּי גַם הֵם צָרִיכִים לְהַחֲזִיר אוֹתָם לְמוֹטָב.
וְגַם אֶפְלוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם צָרִיכִין אוֹתִי, אִךְ דִּין
לְעַבֵּד לְהִיּוֹת כְּרַבּוֹ. (אוֹת י')

שָׁמַעְתִּי בְּלִיפְּוִיץ שֶׁאָמַר: "אֲנִי אִישׁ פֶּלֶא,
וְנִשְׁמָתִי הוּא פֶּלֶא גָּדוֹל". (אוֹת ט')

פַּעַם אַחַת אָמַר: הֵייתִי סָבוּר, שֶׁהֵיכָר הָרַע
שְׁלִי אוֹמֵר לִי, שֶׁאֵין מִי שְׂיוּכָל לְהַנְהִיג אֶת בְּנֵי
הַנְּעוּרִים כְּמוֹנִי, עֲבָשׁוּ אֲנִי יוֹדַע בְּבִרְוֹר שֶׁאֲנִי
מְנַהִיג הַדּוֹר יְחִידִי בְּעוֹלָם (אִז אֵיךְ בֵּין אֵיין
מְנַהִיג) וְאֵין מְנַהִיג כְּמוֹנִי. (אוֹת י"ח)

אָמַר: כָּל מָה שֶׁמְּשִׁיחַ יַעֲשֶׂה טוֹבוֹת לְיִשְׂרָאֵל,
אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת, רַק שֶׁהַחֲלוּק הוּא, שֶׁמְּשִׁיחַ
יִגְזֹר אוֹמֵר וְיָקוּם, אֲבָל אֲנִי (וּפָסֵק וְלֹא דְבַר
יֹתֵר). נִסָּח אַחֵר: אֲבָל אֲנִי אֵינִי יָכוֹל לְגַמֵּר
עַדִּין. (אוֹת כ"ו)

הָעוֹלָם סוֹבְרִים, שֶׁכְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ לֹא יָמוּתוּ,
לֹא-כֵן הוּא, אֲפֹלוּ מְשִׁיחַ בְּעַצְמוֹ גַּם הוּא יָמוּת.
וְאָמַר זֹאת בְּרַבִּים. (אוֹת ל"ה)

אָמַר: מָה שֶׁיְהִיָּה נַעֲשֶׂה עִמִּי, אֵינִי יוֹדַע, אֲבָל
זֶה פָּעַלְתִּי אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהַגּוֹאֵל צֶדֶק
יְהִיָּה מִיּוֹצְאֵי חֲלָצִי. וְאָמַר זֹאת בְּרַבִּים, וְהִזְהִיר
מְאֹד לְכַבֵּד וּלְהַחֲזִיק בַּחֲשִׁיבוֹת גָּדוֹל אֶת בְּנָיו,
כִּי הֵם אֵילָנוֹת יְקָרִים מְאֹד, וְיִהְיוּ גִידִלִים מֵהֶם

פרות טובים ונפלאים מאד. גם אמר, שיוצאי
חלציו לקח מעולם האצילות. (אות ל"ד)

שמעתי בשמו שאמר, שהוא מרגיש צרות
ישראל רחמנא לצלן קדם מכל הצדיקים, כי
הוא יודע הגזרה והצרה חס ושלום כשהוא עדין
בשרש, ואחר-כך מגיע הדבר לשאר הצדיקים.
ואמר, שזה מחמת שאני יודע שפלותי באמת,
ומחמת זה אני יודע גדל מעלת קדשת ישראל
כמה הם יקרים וגבוהים מאד, כי הם נמשכים
ונלקחים ממקום עליון ונורא ונשגב מאד, על כן
אני יודע הכל מקדם כנ"ל, השם יתברך ירחם
עלינו בזכותו ויבטל כל הגזרות, ויהפך הכל
לטובה. (אות ל"ו)

לקוטי מוהר"ן תורה קנז

אם יתדבק עצמו לדברי התורה היוצאים מפי
הצדיק, תמה אני, איך אפשר אחר כך לסבל
ולחפץ חיי העולם הזה. וזהו (אבות פרק ד): כל
הנהנה מדברי תורה, נוטל חיו מן העולם. והבן
היטב.

ספור התקרבותו של בעל הפתק, ר' ישראל
בער אודסר לרבי נחמן מברסלב

לא באתי לספר כאן אלא מעט מן המעט,
ממה שראו עיני מאורו של רבנו זכותו יגן עלינו
אמן, שזרח על אחד מגדולי חסידי ברסלב
שזכיתי להיות במחצתו, וראיתי במו עיני את
עבודתו ואמונתו. יהי רצון, שהאור הזה (של
רבנו ז"ל) יחזיר את כל באי העולם למוטב,
והעולם השרוי בחושך יזכה באור הגדול, ויקים
בנו מקרא שכתוב (ישעיה י"א): "ומלאה הארץ
דעה את ה' כמים לים מכסים", אמן כן יהי
רצון.

כל ימי חיי השתוקקתי לספר את ענין
התקרבותי למורי ורבי הרב החסיד רבי
ישראל, וקר צדיק לברכה, שעל ידו זכיתי
ונתקרבותי לרבנו ר' נחמן מברסלב, זכותו יגן
עלינו אמן.

מנעורי חנני השם יתברך בנפש מתגעגעת
להתקרב להשם יתברך. אבי וזקני ואבות
אבותי בטבריה, היו חסידי קרלין, וגם אני

מהיותי ירא שמים, הייתי קשור מאד בהסידות
 קרלין. אבל מאחר שהיו לי מלחמות קשות
 בעניני עבודת ה', וכדרך כל הנכנסים לעבודת
 השם, ובפרט המדקדקים ביותר בעבודת השם
 יתברך, שעבר עליהם מלחמות ומניעות ועליות
 וירידות וכו', הייתי זקוק לכלים, לעצות
 והתחזקות והתאמצות, כדי להתגבר במלחמות
 היצר, חפשתי רפואה לנפשי עד שהייתי מבזה
 עצמי בפני גדולי ההסידות זקני הדור, ובעלי
 המקבלים. תמיד הייתי רובץ אצלם, והייתי
 מתלונן על נגעי נפשי, כי יראתי את השם
 יתברך, והייתי בבחינת אוי לי מיצרי אוי לי
 מיוצרי, ולא היה לי ספוק נפש. אני הייתי
 מספר להם את כל נגעי נפשי, ולהם לא היו
 הרפואות לרפאני. פעמים אמנם הייתי
 מתעורר, אבל רפואה ממש לא מצאתי. ומכאן
 ראיתי במו עיני, שאין הקדוש ברוך הוא מקפח
 שבר כל ברירה. כי היתה לי מסירות נפש כזו,
 שגיליתי את כל נגעי לבבי, ובשכר זה זכיתי
 להתקרב לרבינו נחל נובע מקור חכמה.

הסבה הראשונה להתקרבותי היתה,
 על ידי זה שמצאתי בישיבה בין פחי האשפה

ספר, בלי התחלה וכלי סוף, ומפני שאסור להחזיק ספר קודש בבזיון, לקחתי את הספר כדי לשימו בגניזה. לקחתי את הספר והסתכלתי בו. ובהיות שהתגעגעתי מאוד לספרים כדי לקרר את צמאון נפשי מעט, קראתי בו ומצאתי ששמו הוא "השתפכות הנפש". בשמו בן הוא. תמיד הייתי קורא בספרים, אך כשמצאתי את הספר הזה, חשבתי אולי זמן לי השם יתברך עליהם אלו שיהיה רפואה לנפשי, ושוב לא גנזתי אותם, אלא החבאתי אותם אצלי והייתי הוגה בהם יום ולילה. ובאמת היו רפואה גדולה לנפש. אחרי הבר-מצוה שלי, למדתי בישיבת רבי מאיר בעל הנם, שהיתה עומדת חוץ לעיר בין ההרים, והספר הזה, מלא את לבי התלהבות, שכן רבנו ז"ל אומר שעל-ידי תפלה והתבודדות, אפשר לבוא לכל טוב בגשמיות ורוחניות. ושמעך להתקרבות להשם יתברך על-ידי זה דיקא. ובספר הזה היו למודים על כך. והיות שהישיבה היתה במדבר, הייתי יוצא עם הספר "השתפכות הנפש". והיות שלא ידעתי מי חבר את הספר, כי עדין לא שמעתי

מחסידות ברסלב ולא כלום, אף-על-פי שדבר שמעתי על שיטות שונות שבחסידות. אבל מחמת שרציתי להציל את נפשי, ורציתי לקיים את דברי הספר, הייתי עוסק בתפלה והתבודדות, והתבוננתי בו באמת הטהורה וראיתי שזה מציל אותי, ורק הכח הזה של פשיטות ואמת פעל עלי יותר מנסים ונפלאות. שהרי זה גם גדול מהכל שאדם יטה בחירתו, הרי זה דבר גדול ונפלא.

מרב השתוקקותי שהיה לי מן הספר הזה, היה אצלי תמיד כמו דבר חדש, והייתי מסימו וחוזר ופותחו ולומד בו תמיד, והוא הצילני מכל רע, ונתגלה לי ממש אור חדש, והרגשתי בעצמי שנשתניתי שנוי גדול, ברחוק שמים מארץ. ואף-על-פי שלא ידעתי מי הוא מחבר הספר הזה, הרי הפעלות שלו עלי היו טובות ונפלאות.

יום אחד נכנס אצלי חסיד אחד, וכשראה את הספר בידו אמר לי, האם בספר כזה אתה מעיין? וכו', הלא זה מספרי ברסלב? אמרתי לו, אם אין רצונך בו אל תעיין בו, אני אעיין בו.

(אז שמעתי לראשונה כי יש חסידות ברסלב) והחזקתי בידי את הספר חזק. אבל הוא הוציא מידי את הספר בכת. אבל אני, שכבר ידעתי את הספר בעל פה, הייתי ממשיך בהתבודדות, אבל לאחר ששמעתי השם ברסלב, בקשתי רחמים מאת השם יתברך, לקרבני אליו, שיזמין לי את ספרי רבי נחמן מברסלב. אמרתי בלבי, אם יש התנגדות כזאת, סימן שזה ענין גדול. והתפלאת שלי פעלו.

ועכשיו נפתח בספור על מורי ורבי הרב החסיד ישראל קארדונור ז"ל. רבי ישראל ז"ל היה מחסידי ברסלב. ואלו היה אפילו בימי רבי נחמן מברסלב, היה גם אז חדוש נפלא. אין לתאר את כל מה שראיתי אצלו. בשבילו לא היה קנים כלל כל העולם הזה. לא משפחה, לא אשה ולא בנים, ועבודה כזאת ותפלה כזאת, לא ראיתי מעודי. כשהיה עומד בתפלה, היה הכל בעיניו בלא כלום. הוא היה חדוש גדול, ואף על פי שחסידי טבריא, היו אנשים שהתנגדו לחסידות ברסלב, אבל אותו העריכו מאוד, כי בכל מעשיו היה מקדש השם. על פניו

הָיָה שָׂרוּי חֵן דְּקָדְשָׁה, מִפְּנֵי שְׂקָדְשָׁתוֹ וַחֲסִידוֹתוֹ
 וְצִדְקָתוֹ, הָיוּ עִם ה' וְעִם כָּל בְּנֵי-אָדָם, וְעִבּוּדָתוֹ
 אֶת ה' הֵיטָה בְּהִתְלַהֲבוֹת וַחֲיוֹת נֹרָא וְנִפְלָא.
 כָּל מִי שִׁפְעָם רָאָה אוֹתוֹ, וַאֲפִילוֹ מִי שִׁשְׁמַע רַק
 אֶת שִׁמְעוֹ, וַאֲפִילוֹ הַמִּתְנַגְּדִים הֶכִי גְדוּלִים, הָיוּ
 מִתְבַּטְּלִים מִפְּנָיו, וְהוֹקִירוּ אוֹתוֹ מְאֹד. הוּא הָיָה
 יוֹשֵׁב בְּמִרוֹן, וּבְנֵי בֵיתוֹ הָיוּ בְּצִפְתָּ. בְּיוֹם שִׁישִׁי
 הָיָה בָּא לְבֵיתוֹ. (בְּמִרוֹן הָיָה בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא,
 כִּי לֹא הָיָה שָׁם שׁוּם נִבְרָא, וְהִישׁוּב קָטָן, וְרַק
 בְּעֶרְב רֹאשׁ חֹדֶשׁ הָיוּ בָּאִים לְשָׁם מְעַט אֲנָשִׁים)
 וְהָיָה תָמִיד עַל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בַּר
 יוֹחָאִי, וְעוֹסֵק תָּמִיד בְּתַפִּלָּה וְהִתְבּוֹדְדוֹת, לְפִי
 דַּעַת עֲצַת רַבֵּנוּ ז"ל. וּבְהֵיוֹת שֶׁבִקְשָׁתִי מִהַשָּׁם
 יִתְבָּרַךְ, שִׁישְׁלַח לִי מִי שִׁיקָרְבָנִי לַחֲסִידוֹת
 בְּרִסְלָב, חֲשַׁבְתִּי כִּי־צַד יִזְדַּמֵּן לִי אָדָם כֹּזֵה שִׁי־צֵא
 מִמִּירוֹן, שֶׁשָּׁם מְקוֹם עִבּוּדָתוֹ וַיָּבֹא לְטַבְּרִיָּה.

וְהִנֵּה אֶרֶץ שְׂבָאוֹתָהּ תִּקּוּפָה הִתְחִיל רַבִּי
 יִשְׂרָאֵל ז"ל לְסַבֵּל מִכָּאֲבֵי רִימָטִיזִם, וְהַכָּאֲבִים
 הָיוּ גְדוּלִים כָּל כָּךְ, שֶׁכָּבֹר לֹא הָיָה בְּגִדְר
 הָאֶפְשָׁר לוֹ לָלֶכֶת לְהִתְפַּלֵּל, וְלַעֲבֹד אֶת הַשָּׁם
 יִתְבָּרַךְ, כִּי הִרְגִּישׁ כְּאִלוֹ חוֹתָכִים כָּל אֶבֶר
 בְּסִכְיָנִים חֲתִיכוֹת חֲתִיכוֹת, וְחָשַׁב בְּלִבּוֹ אוֹלֵי

זֶה הוּא רְצוֹן ה' יִתְבָּרֵךְ שְׂיָסַע לְטַבְּרִיא, וְאוֹלֵי
שָׁם לֹא יִסָּבֵל כָּל כָּךְ כְּאֲבִים. אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁלֹּא
יָדַע בְּבִירוֹר שֶׁכָּךְ רְצוֹן ה' יִתְבָּרֵךְ, לֹא רָצָה לַעֲזֹב
אֶת מִירוֹן. וְאָמַר, לְהַפֵּךְ, יֵשׁ לְהַשְׁאֵר בְּמִירוֹן,
וּלְבַקֵּשׁ מֵאֵת ה' יִתְבָּרֵךְ שִׁיעֹזֵר לוֹ. וְהָיוּ לוֹ
סִפְקוֹת הַרְבֵּה זְמַן, אֲבָל לְבִסּוֹף כְּשֶׁכְּאַבְיו
הִתְנַגְּדוּ, אָמַר, מִשְׁמַע שֶׁכָּךְ רְצוֹן ה' יִתְבָּרֵךְ
שְׂיָסַע לְטַבְּרִיא. עַד שֶׁקִּבַּל הָאָרֶז בְּמַחוֹ וְהַחֲלִיט
לְנַסֵּעַ לְטַבְּרִיא בְּלִי שׁוּם פְּקוּקִים. וְלֵאחֶר
שָׁנָמַר בְּלִבּוֹ, אָמַר וַעֲשֵׂה. בְּחִינַת וַיֵּשְׁבֻם
אֲבָרָהָם בְּבֶקֶר. וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סִבֵּב הַסְּבֹת
שֶׁנִּזְדַּמְּנוּ אֵלַי.

וְכָךְ הָיָה הַמַּעֲשֶׂה. הוֹרִי הָיוּ עֲנִיִּים מְרוֹדִים. הֵם
הָיוּ טוֹחֲנִים קֶפֶה, וּמְרוֹיָחִים אֶת לֶחֶמָם בְּצִמְצוּם
גָּדוֹל. אֲבָל בְּמִלְחָמַת הָעוֹלָם הָרֵאשׁוֹנָה נִגְמַר
הַקֶּפֶה הַזֶּה, וְנִשְׁאַרְנוּ בְּלִי פְּרִנָּסָה. וּבִבִּיתֵנוּ
הִתְנַגְּדוּ פַּעַם קְרוֹבֵנוּ, בֶּן אַחִי אֲמֵא שְׁנֵתִיתָם
בִּילְדוּתוֹ, שָׁמוּ הָיָה חַיִּים בְּנִימִין בְּרִזָּל, וְאִמִּי
הָיְתָה לוֹ לָאֵם. וּכְשֶׁסִּפְּרָה לוֹ שֶׁנִּשְׁאַרְנוּ בְּלִי
פְּרִנָּסָה, הִצִּיעַ לָהּ לָאֲפוֹת לָחֶם. שְׁאַלָה אִמִּי,
מֵהֵיכָן אֶקַּח קֶמַח? אָמַר לְטוֹחֵן שְׂיִתֵּן לָהּ קֶמַח
בְּאַשְׂרָאִי, וְאִמִּי הִתְחִילָה לָאֲפוֹת לָחֶם. זֶה הָיָה

ביום ראשון. והנה ביום חמישי בלילה, פגש ר' ישראל בבנימין הנ"ל, ונתן לו שלום, ר' ישראל החזיר לו שלום, ואמר לו עשה מצוה, והראה לי היכן משיגים לחם? בנימין שמח שנזדמן לו קונה, ושלחו מיד לבית אמי. ביתנו היה מטופל בילדים קטנים, וגם בזה ראיתי השגחת ה', שנשאר עוד כפר לחם בבית. כשהופיע בבית וראיתי צורתו, היתה לי הרגשה שהוא אחד מל"ו צדיקי הדור הנסתרים, וכך אמרו עליו הרבה מגדולי הדור ההוא, וידעתי שאצלו אמצא רפואה בשלמות.

אבל חשבתי בלבי, כיצד אקשר עמו שיחה, והרי אחד מל"ו, יכול מחר להעלים ולילך לירושלים עיר הקדש בקפיצת הדרך, וכיצד אשפוך לפניו את לבי. ובעוד שאני חושב ככה, נתן לי ר' ישראל ז"ל את הכסף, ושאלני האם אפשר לו לטל הידים ולסעד אצלנו. הרגשתי משיכה בנפשי אליו כמו מגנט, והרגשתי שהוא מכיר מחשבותי. ואף על פי שהיה לילה, וחיוץ מזה היה ביתנו קטן, והיינו פורשים מחצלת שעליו ישנו כל הילדים, ולא היה מקום אפילו לשבת, וכששמעתי שהוא רוצה לטל

יָדָיו וְלֹאֵכֶל כָּאֵן, חֲשַׁבְתִּי, כִּי־צַד? וְהִירִי אָבֹא
בְּיָדָי לֹא יִסָּכִים, כִּי אֵין הַמָּקוֹם מִתְּאִים כָּלִל
לָזֶה. שְׁאַלְתִּי אֶת אָבֹא וְאָמַר, לָמָּה לֹא?
אֲדַרְבֶּה, הִירִי נִשְׁאַר קֶצֶת בָּצֵל לְתַבֵּל פֶּתוֹ וְנִתֵּן
לוֹ. וְהִיִּיתִי תָמִיד שֹׁכֵן הַדְּבָר, הֲלֹא לְמַחֵר הָיוּ
צָרִיכִים לָקוֹם מִקֶּדֶם, בְּיָדִי לְאַפּוֹת הַלֶּחֶם. ר'
יִשְׂרָאֵל ז"ל נִשְׁאַר אֶצְלָנוּ וְנָטַל יָדָיו. נָתַתִּי לוֹ
בָּצֵל לְתַבֵּל הַפֶּת וְסִירָב. אָמַר: אֵינִי אוֹכֵל אֶלֶּא
לֶחֶם וְתֵה. וְהָיָה לָנוּ כִּירָה עַל פְּחָמִים. בְּקִנְשִׁי
הַכִּנְתִּי לוֹ הֵתָה. וּמִפְּנֵי שִׁחַשְׁבְּתִי שְׁעֵדִין בְּנֵי
הַבַּיִת אֵינָם יֹשְׁנִים, אָמַרְתִּי לְר' יִשְׂרָאֵל
בְּלִחְיָשָׁה, הִידַעְתָּם? ה' יִתְבָּרֵךְ שֶׁלַח אֶתְכֶם אֵלַי
בְּיָדִי לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁי. ר' יִשְׂרָאֵל הִתְרַגֵּשׁ מְּזֶה,
שֶׁהִירִי רָאָה בָּזֶה נִפְלְאוֹת ה' יִתְבָּרֵךְ. וּמֵאֵז נֹצֵר
הַקֶּשֶׁר בִּינָנוּ. בְּשִׁנְטַל יָדָיו אָמַר אֶת הַבְּרָכָה בְּלִי
קוֹלוֹת, אֲבָל בְּמַתִּיקוֹת כָּזוֹ, כְּמוֹדָה אִישׁ לַחֲבֵירוֹ
עַל הַטּוֹבָה שֶׁעָשָׂה לוֹ. הִתְרַגֵּשְׁתִּי מְאֹד, וְר'
יִשְׂרָאֵל הִרְגִּישׁ בְּהִתְרַגְּשׁוֹתִי. הוּא רָאָה גַם
אֶעֱבֶה ה' שֶׁסָּבַב כָּךְ, שֶׁבִּרְגַע הִרְאֵשׁוֹן בָּא אֵלַי,
וְלִכֵּן הָיָה מְסוּר לִי בְּכָל לֵב וְנֶפֶשׁ. וְאַף עַל פִּי
שֶׁהָיָה אוֹהֵב כָּל אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל, אֲבָל הַקֶּשֶׁר
שֶׁנֹּצֵר בִּינָנוּ הָיָה חֲדוּשׁ גָּדוֹל וְעָצוֹם, וְאֵין לְשַׁעַר

את האהבה והאהבה ששררה ביננו. אחרי שאכל וברך, שאלתי אותו היכן יישן, אמר לי, אישן בבית הכנסת. לויתי אותו, ומיד כשיצאנו פרצתי בבכי. רציתי שירחם עלי ולא ינחני לנפשי. ספרתי לו את כל הענינים, וכיצד מצאתי את הספר "השתפכות הנפש", ובקשתי מאת ה' יתברך איש שיקרבני לחסידות ברסלב, ועכשו רואה אני שתפלותי נתקבלו, אמרתי לו, מאחר שה' יתברך סבב סבות נפלאות כאלו שבאתם לכאן, לכן אבקש מכם שתרחמו עלי ואקבל מכם רפואה לנפשי. כששמע את הדברים נתרשש עוד יותר, ספרתי לו את נגעי נפשי והוא האזין, אחר כך התחיל הוא לדבר, והרשתי מן הדברים שדבר ארוכה כזאת, והתחדשות כזאת, ורפואה כזאת שמיום שנולדתי לא הרגשתי כאלה, והוא דבר עמי על רבנו נחמן, ועל ספריו, ועל אורו הגדול שעשוי לרפא את נגעי הלב, וכך הלכנו עד שבאנו לבית הכנסת של חסידי קרלין, לא ידענו היכן המפתח, אחר כך הלכנו לעוד בית כנסת, וגם שם היה סגור, והיה בית כנסת שבו היו מתפללים הצדיקים הגדולים רב

מִנְדֹּל מוֹיִשֶׁפֶסֶק ז"ל, וְר' אֲבָרְהָם קֹאֲלִיסְקֹר ז"ל
 וְכו', בֵּית כְּנֶסֶת זֶה עָמַד לִיד הַיָּם, וּבַחֲרָף הָיוּ
 הַמַּיִם גּוֹאִים וְנִכְנָסִים לְתוֹךְ בֵּית הַכְּנֶסֶת,
 וְהַשְׁלָחֹת הָיוּ שְׁקוּעִים עַד הַצֵּים בַּמַּיִם, לְאַחַר
 שֶׁהוֹצִיאוּ מִשָּׁם הַסְּפָרִים, נִשְׁאָר בֵּית הַכְּנֶסֶת
 פְּתוּחַ וּמִפְקָר, שְׁנֵינוּ נִכְנָסְנוּ לְבֵית כְּנֶסֶת זֶה
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם, וְעָלִינוּ וַיִּשְׁבְּנוּ עַל גִּבֵּי הַשְׁלָחַן, ר'
 יִשְׂרָאֵל הַנִּיחַ סְפָרָיו, הַטְּלִית וּתְפִלִּין, וְהוֹצִיא
 מִכִּיסוֹ גֵר וְגִפְרוּרִים שֶׁהָיוּ עִמּוֹ תָּמִיד, אִף
 שֶׁהִדְבָּר הָיָה יָקָר הַמְּצִיאוֹת עַד מְאֹד, פָּתַח ר'
 יִשְׂרָאֵל אֶת הַסֶּפֶר לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן חֶלֶק ב',
 בְּסִימָן ז' "כִּי מֵרַחֲמֵם יִנְהַגֵּם", וְאִף עַל פִּי שֶׁהָיוּ
 בְּתוֹךְ הַמַּיִם וְהִרְטִיבוֹת, הוּא לֹא הִרְגִּישׁ, אִף עַל
 פִּי שֶׁהָיָה לוֹ יָד חוֹלָה, וְלֹא אָנִי הִרְגִּשְׁתִּי בַּמַּיִם,
 וְכִּדּוּ יִשְׁבְּנוּ כָּל הַלְּיָלָה וְעַסְקָנוּ בַּתּוֹרָה הַזֹּאת, עַד
 הַבֹּקֶר, פְּתֹאֹם שָׁמַעְתִּי קוֹל אִמִּי בּוֹכִיָּה וְצוֹעֶקֶת,
 הֵיכָן בְּנִי? רָאִיתִי שֶׁנִּרְמַמְתִּי צָרָה גְּדוֹלָה, שֶׁהָרִי
 אִם לֹא מַעֲבָדִים אֶת הַבָּצֵק בִּיד, הוּא מִתְקַלְקֵל,
 וְאִכֵּן, כְּשֶׁחֲזַרְנוּ לְבֵית, הָיָה חֲרָבָן גְּדוֹל, כָּל
 הַבָּצֵק צָף וְעָלָה עַל גְּדוּתָיו וְהָיוּ לִי צָרוֹת גְּדוּלוֹת
 בְּבֵית, וְצָעְקוּ עָלַי לָמָּה הִלְכָתִי. אֲנִי לֹא הָיִיתִי
 אִשָּׁם, כִּי לֹא הִרְגִּשְׁתִּי שֶׁהִלְיָלָה עָבַר. וְלִי לֹא

הָיָה שׁוּם סֶפֶק שֶׁהוּא מִצַּדִּיקי הַל"ו הַנִּסְתָּרִים,
וְהַתּוֹרָה שֶׁלֹּמֶד אוֹתִי הִיְתָה נִפְלְאָה מְאֹד, אֵין
לְתֹאֵר וְאֵין לְשַׁעַר. וְר' יִשְׂרָאֵל נִשְׁאָר שָׁם בְּבֵית
הַכִּנּוֹסֶת, וּכְשֶׁהָאִיר הַיּוֹם נִכְנַס לְבֵית הַכִּנּוֹסֶת
בְּיָדִי לְהַתְפַּלֵּל, וְנִתְפַּרְדָּה הַחֲבִילָה. אֲבָל אַחֵר
כִּךְ הִלְכְּתִי לְבֵית כִּנּוֹסֶת שֶׁל חֲסִידֵי קַרְלִין וְשָׁם
מָצְאתִי אוֹתוֹ. טְבַרְיָה הִיְתָה אָז יָשׁוּב קָטָן,
וּכְשֶׁשָּׁמְעוּ אֶת קוֹל אִמִּי בּוֹכִיָה וְצוֹעֶקֶת הֵיכָן
בְּנִי, נִבְהָלוּ כָּלָם. וְחָשְׁבוּ שֶׁאֲנִי מֵת, וּבִבְקָר
הַתְּחִילוּ לְהִתְעַנֵּין. וְסִפְּרָה עַל יְהוּדֵי אַחֵר, שֶׁבָּא
בְּלִילָה וְקָנָה לָחֶם, וְאֲנִי הִלְכְּתִי עִמּוֹ וְלֹא חֲזַרְתִּי,
וּבִבְקָר מָצְאתִי אוֹתִי יַחַד עִם הַיְּהוּדִי הַהוּא בְּבֵית
הַכִּנּוֹסֶת כְּשֶׁהוּא מָלֵא מַיִם. אִמִּי לֹא הִכִּירָה אֶת
ר' יִשְׂרָאֵל, אֲבָל בְּנֵי הָעִיר הִכִּירוּ אוֹתוֹ בְּתוֹר
חֲסִיד בֶּרֶסְלָבִי, וּכְשֶׁבָּאתִי אָמְרוּ כָּלָם: הַלִּילָה
"שְׂמֹדוֹ" אֶת יִשְׂרָאֵל בָּעֵר, וְאִזּוֹ נֹדַע לִי
שֶׁר' יִשְׂרָאֵל הוּא מַחֲסִידֵי בֶרֶסְלָב. וּמֵאִזּוֹ לֹא
נִפְרַדְנוּ יוֹתֵר. אֲנִי רָאִיתִי בָּזָה הַשְּׁגָחַת הַבוֹרָא
שׁוֹמֵן לִי אוֹצֵר חָשׁוּב כְּזֶה בְּבֵיתִי. וּבִיחּוּד הִיְתָה
הַהִתְקַרְבוּת גְּדוֹלָה מְצֻדָּה, וְרָאָה בָּזָה הַשְּׁגָחַת
ה', שֶׁהִרִי לֹא רָצָה לְהִפָּרֵד מִמֶּרְוֶן, וְהִנֵּה נִזְדַּמֵּן
לִידוֹ נֶפֶשׁ שֶׁל נֶעַר בֶּן שְׁבַע עֶשְׂרֵה, הַמִּתְנַעֵנֵעַ

לְאִמָּת. וְנוֹצְרָה בִּינִינוּ הִתְקַשְׁרוֹת בְּבַחֲיִנַת "מִים
רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה". אֲמַרְתִּי,
אֲפֹלוּ כָּל הָעוֹלָם יִנָּסֶה לְהַפְרִיד בִּינִינוּ, לֹא
יִצְלִיחוּ.

וְכֵן הֵינּוּ תָּמִיד יַחַד, אֲבָל הָעוֹלָם הָיוּ
מִתְנַגְּדִים, וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר עִמִּי דְבָרֵי הִתְנַגְּדוֹת
וְאָרֶם מֵר כְּלַעֲנָה. אֲמָרוּ, אֲמָנָם ר' יִשְׂרָאֵל הוּא
אָדָם גָּדוֹל, אֲבָל זֶהוּ חֲסֵרוֹנוֹ שֶׁהוּא חָסִיד
בְּרַסְלָבִי (זֹאת לֹא יָדְעוּ שֶׁכָּל גְּדוּלָתוֹ הִיא רַק
מִחֲסִידוֹת בְּרַסְלָב שֶׁמִּמֶּנָּה זָכָה לְכָל צִדְקָתוֹ
וְקִדְשָׁתוֹ וְחֲסִידוֹתוֹ וְכו') וְכִשְׂרָאוֹ שְׂאִינָם פּוֹעֲלִים
כָּלֵל בְּדַבּוּרִים אֱלֹהִים, הָלְכוּ לְאָבִי וְסִפְרוּ לוֹ עַל
כֵּן, אָבִי שֶׁהָיָה סָגִי נְהוֹר שָׁמַע אוֹתָם אוֹמְרִים,
הִנֵּה בִנְךָ נַעֲשֶׂה מִחֲסִידֵי בְּרַסְלָב הַמִּתְנַגְּלִים
עַל הַקְּהָלִים, וְכָל הַרְבֵּנִים הִתְנַגְּדוּ לְחֲסִידוֹת זֶה,
וְהוּא עוֹד עָלוֹל לְצֵאת מִדַּעְתּוֹ, וְעַכְשָׁו אֲפֻשֶׁר
עוֹד לְהַצִּילוֹ, וְאֵלּוֹ אַחֵר כֵּן אֶהְיֶה בְּבַחֲיִנַת "כָּל
בָּאִיָּה לֹא יִשׁוּבוּן", וְלִכֵּן בִּקְשׁוֹ מִמֶּנּוּ לְהִשְׁפִּיעַ
עָלַי לַעְזוֹב אֶת חֲסִידוֹת בְּרַסְלָב. כִּשְׁשִׁמְעוּ אָבִי
וְאִמִּי דְבָרִים כֵּאלֶּהָ, מִפִּי חֲסִידִים הַמְּסִיתִים,
נִצְטָעְרוּ צֶעַר גָּדוֹל, אֲבָא הָיָה סָבוּר כִּי בּוֹדֵאִי
אֲשַׁמַּע בְּקוֹלוֹ כִּשְׂיֹאמַר לִי לַעְזוֹב אֶת חֲסִידוֹת

בְּרִסְלָב, שָׁכַן אֶהְבָּה גְּדוֹלָה הִיְתָה שְׁרוּיָה בִּינִינוּ.
אָמַר לִי: אֲמַנָם אֲנִי קַרְלִינִי, אֲבָל אַתָּה תוּכַל
לְבַחֵר כָּל חֲסִידוֹת שְׁהִיא, בְּבִקְשָׁה מִמֶּךָ, רַק לֹא
חֲסִידוֹת בְּרִסְלָב. אֲבָל אֲנִי לְאַחֵר שְׁרַאֲיִתִי כִּי
הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סִבֵּב סְבוֹת כְּאֵלוֹ, שְׁהַזְמִין
אוֹתָנוּ לְפוֹנֶדֶק אֶחָד בְּאַרְח פֶּלֶא כְּזֶה, וְרַאֲיִתִי
כְּבָר אֶת הָאוֹר הַגָּדוֹל, וְהִרְגַּשְׁתִּי גָדֹל רְפוּאָת
וְטוֹבַת הַנֶּפֶשׁ שְׁאִין לְשַׁעַר שְׁהִיָּה לִי מְזֶה,
אֲמַרְתִּי לוֹ: אָבֵא, אִין אֲנִי יָכוֹל לְגַלּוֹת לָךְ אֶת
כָּל לְבִי, אֲבָל זֹאת תִּדְעַ, שְׁבַעֲנִין זֶה לֹא תִשְׁפִּיעַ
עָלַי כָּלָל. וְהִיָּה הַדְּבָר קִשָּׁה מְאֹד בְּעֵינָיו, כִּי בְּכָל
יְמֵי חַיֵּי לֹא הִמְרִיתִי אֶת פִּיו בְּשׁוֹם דְּבָר קָל, כִּי
כִּבְדֵּיתִיו מְאֹד, וּבִיחֹד שְׁהִיָּה סָגִי נְהוֹר, אֲבָל
בְּעֵנִין זֶה אֲמַרְתִּי לוֹ, לֹא אוּכַל לְשִׁמוֹעַ בְּקוֹלוֹ.
מִשְׁרָאָה דְּבָר כְּזֶה, אָמַר בְּלָבוֹ אִם כֵּן, הָעוֹלָם
צוּדֵק, וְקִבֵּל יוֹתֵר הַתְּנַגְּדוֹת כִּי רָאָה שְׁזֶה דְּבָר
נּוֹרָא. הוּא נִיסָה לְדַבֵּר אֵתִי וּלְשַׁדְּלָנִי בְּטוֹב
וּבְרָע, וְלֹא הוֹעִיל. וְאֲנִי הִיִּיתִי אֲזַ חֲתָן מְשׁוֹדֵךְ.
וְאָבֵא אָמַר שְׁהוּא מְכָרָח לְצֵאת לְמַלְחָמָה עַל
כָּךְ, וְכִי הוּא יְדָחָה אוֹתִי מְלָהִיּוֹת בָּנוּ, וְלֹא יִשִּׂיא
לִי אִשָּׁה, וְלֹא יִדְאָג לִי וְיוֹצִיאֵנִי מִבֵּיתוֹ. אֲבָל
אֲמִי אֲמָרָה, הֲרִי הוּא בָּנִנוּ וְאָנוּ צָרִיכִים לְסִבָּל.

ומה יהיה אם יודע לאבי הכלה? כי הלא
 טבריה וצפת קרובות זו לזו, בודאי ישמעו על
 כך. וכך היה נטוש ריב במשפחה על כך,
 ובשבת עמד אבי ויגרשני מן הבית. התישבותי
 בבית הכנסת שעל יד ביתו של ר' ישראל ז"ל.
 אבא שהיה סג' נהור היה יושב בבית, ואלו
 אמא היתה הולכת לגדולי תורה, והלכה גם לר'
 מרדכי סלונים, שאהבני אהבת נפש כל ימי
 חיו, כי הייתי לומר אצלו משניות וזהר, ולכן
 הלכה אליו, להוועץ עמו מה לעשות עמי. אמר
 לה, שאבא צודק ויש לנסות כל מיני תחבולות,
 כדי להרחיקני מחסידות זו, ואמר על חסידות
 ברסלב, שיש בה כח משיכה, שאם נתפסים
 לה, שוב אי אפשר לצאת ממנה. כששמעה
 אמא דבר זה, נפל עליה פחד גדול. אמר לה
 ר' מרדכי, שעצתו שתלך לר' ישראל עצמו,
 ותספר לו את מר לבא, שהיא ובעלה אנשים
 שבורים ורצוצים, ולכן יעשה להם טובה, ויגרש
 אותי מביתו. כשנכנסה לביתו, ולבה היה מר
 מאוד, השתטחה לפניו בפשוט ידים ורגלים
 ובכתה בכי תמרורים, בבוכה על המית, וספרה
 לו את כל צרת לבא. אמרה: "הרי אתה יהודי

כָּשֶׁר, רַחֵם עָלֵינוּ כִּי זֶה פְּקוּדַת נַפְשׁ מִמָּשׁ, הִרְחֵק
 אוֹתוֹ וְאַל יִלְמַד עִמָּךְ". הָאֲזִין רַבִּי יִשְׂרָאֵל
 לְדִבְרֶיהָ בְּסִבְלָנוֹת רַבָּה, וַהֲרִי הוּא יָדַע יָפָה
 שֵׁשׁ בִּינֵינוּ קָשֶׁר כָּזֶה, שֶׁאֲפִילוֹ יָבוֹאוּ כָּל מַלְכֵי
 מִזְרַח וּמַעֲרָב לֹא יוּכְלוּ לְהַפְרִיד בִּינֵינוּ, אָמַר
 לָהּ: "אֲנִי אֵינִי מְגִרֵשׁ שׁוֹם יְהוּדֵי מִבֵּיתִי. אִם
 רְצוֹנְכֶם לְשִׁמוּעַ עֲצָה טוֹבָה שֶׁל יָדִיד, הַנִּיחֻהוּ
 לְנַפְשׁוֹ וְאַל תִּפְרִיעוּ לוֹ, וְהַנִּיחֻ אֶת הָעֲנִיָּן".
 כְּשֶׁשָּׁמְעָה אֲמָא דִּבְרִיו, חָשְׁבָה שֶׁהִנֵּה הֶקְסָם
 הַזֶּה שֶׁדִּבֶּר עָלֶיהָ ר' מֶרְדְּכַי, כְּבָר פָּעַל אֶת
 פְּעֻלָּתוֹ, וּמֵרֶב צָעַר פָּרַחָה נִשְׁמָתָהּ. וְכָל אוֹתוֹ
 הַזְמַן יִשְׁבְּתִי בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, בְּסֻמוֹךְ לְבֵית רַבִּי
 יִשְׂרָאֵל בֶּנ־ל, וְשָׁמַעְתִּי כָּל הַקָּהָל אוֹמֵר, רַבָּקָה
 מֵתָה. גַּם נָסוּ לְשַׁפְּשֹׁף אוֹתָהּ בְּכָל מִינֵי מִשְׁקִים
 הַמְעוֹרְרִים, וְלִשְׂוֹא. וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי אוֹמְרִים,
 רֵאִיתֶם מָה שָּׁעוּלָל לָהּ בָּנָה? וְהֵייתִי שָׁבוּר
 וְרָצוֹן וְהִתְחַלֵּתִי לַחֲשֹׁב בְּלִבִּי, אוֹלִי בְּאֵמֶת
 עָשִׂיתִי עוֹל שֶׁצָּעַרְתִּי אֶת הוֹרִי, וַהֲרִי יִכְלָתִי לָעֵת
 עֲתָה לְדַחוֹת אֶת הַדָּבָר, וְאַחֵר כֶּךָ לֵהִיּוֹת חָסִיד
 בְּרֶסֶלְבִי. כְּעֶבֶר שְׁעֵתִים הִתְחִילוּ לִרְאוֹת בָּהּ
 סִימְנֵי חַיִּים, שֶׁהֲרִי הָיָה יָכוֹל לֵהִיּוֹת חָלוּל ה'
 נוֹרָא חֵם וְשָׁלוֹם, אֵלּוֹ לֹא הִיָּתָה מִתְעוֹרְרָת. הָיָה

זֶה מַעֲשֵׂה שֶׁל תַּחֲתֵית הַמַּתִּים מִמָּשׁ, כִּי כָל
הַשְּׁפָשׁוּפִים לֹא הוֹעִילוּ, וְזִמְן רַב הָיְתָה רְצוּצָה
מִזֶּה בְּכֹאֵב אֵיבָרִים שְׂאִין לְשַׁעַר. וְלֵאחֶר
שָׁרְאִיתִי שְׂיֵשׁ לִי שׁוֹב אָמָא, אֲמַרְתִּי בִּלְבֹאֲלִי
אוֹתָר עַל כָּל זֶה, שְׁהִירִי הִיא עֲלוּלָה לְהַכְנִס עוֹד
פַּעַם לְמַצֵּב כְּזֶה.

וְהִנֵּה, סִבֵּב הַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא וְעָשָׂה עִמָּדִי עוֹד
חֶסֶד, שְׁנֵת־אֲרִסְתִּי לְפָנַי שְׁנֵת־קִרְבָּתִי לְחִסְדוֹת
בְּרִסְלָב, שְׁכֵן אַחֲרֵי הַתְּקַרְבוּתִי, לֹא הָיָה לִי שׁוֹם
תְּקוּהָ לְמִצּוֹא בִתְ-זוּג, בְּתוֹךְ הַהִתְנַגְּדוֹת הַזֶּה
שֶׁשָּׁרְרָה בְּעִיר לְחִסְדוֹת בְּרִסְלָב. וְכִשְׁבָּאוּ
וְסִפְרוּ הַדְּבָרִים לְמַחֲתֵן שְׁלִי, אָמַר: "אַל תִּדְאָגוּ,
כִּי אַחֲרֵי הַנִּשְׁוֹאִין, אֲשַׁתּוּ בְּיָדֵי תַמְנָעָהוּ מִכָּד".
וְהִנֵּה הַהִתְקַרְבוּת הָיְתָה בַּחֲרָף, וְזִמְן הַחֲתִנָּה
נִקְבַּע לְאַלּוּל, וְאִזְ הָיָה רָעַב כְּזֶה וְחֲשֵׁךְ, וְהַמַּחֲתֵן
שֶׁהָיָה אִישׁ יִשְׂרָאֵל וִירָא שָׁמַיִם, כָּתַב לָנוּ, כִּי לֹא
יֻכַּל לַעֲמֹד בַּהֲתַחֲיבוּת, כִּי אֵין לוֹ כֶּסֶף, לֹא
לְהִלְבָּשָׁה וְלֹא לְנִדּוּנָיָה. אֲבָל ר' יִשְׂרָאֵל רָצָה
שֶׁאֵהְיָה אָדָם, כִּדִּי שְׂאוּכַל לְקַבֵּל אוֹרוֹ שֶׁל ר'
נַחֲמָן, וְלֹא אֵהְיָה פֶלֶג גּוֹפָא. וְהָיְתָה לוֹ עַל כֶּף
הַרְבֵּה הַתְּבוּדָדוֹת, וְהָיָה נוֹסֵעַ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם
וּמִשְׁתַּדֵּל עֲבוּרִי, וּמִסֵּר כֶּסֶף לְהוֹרֵי שִׁילְבִּשׁוֹנִי

וַיִּכְנִיסוּ אוֹתִי לַחֲפָה בְּזִמְנִי. הוּא נָסַע לְצִפְתִּי, וְאֲנִי
כָּתַבְתִּי מִכְתָּב לַמַּחֲתָן בְּשֵׁם הוֹרִי, שֶׁהֵם רוֹצִים
שֶׁהַחֲפָה תִּתְקַיֵּם בַּמוֹעֵד שֶׁנִּקְבַּע, וְאֲנִי מִצְדִּי
מִוֹתֵר עַל הַנְּדוּנָהּ. וְאַמְנֵם בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ
נִתְקַיְּמָה הַחֲתֻנָּה. וְר' יִשְׂרָאֵל יָשָׁב בְּטַבְרִיָּה כָּל
הַחֹרֶף עַד סָמוּךְ לְפֶסֶח, וְלֹא נָסַע הַבֵּיתָה אֶף עַל
כִּי שָׁהָיָה לוֹ בֵּית וַחֲמִשָּׁה יְלָדִים, כִּי רָאָה
הַשְּׂנֵחַת ה' בְּהִתְקַרְבוֹתָנוּ, וְאֶף אֲנִי לֹא רָצִיתִי
לְהַפְרִיד מִמֶּנּוּ. בְּאֵלּוּל הָיִיתִי צָרִיךְ לְנַסֵּעַ לַחֲתֻנָּה.
אָמַרְתִּי בְּלִבִּי מָה יִהְיֶה עִכְשָׁו, שֶׁהֲרִי אִם אֶסַּע
שׁוֹב לֹא יִהְיֶה לִּי אֲפָשָׁרוֹת לְהַפְגִּישׁ עִם
ר' יִשְׂרָאֵל, וְכֵאן עָלִי לְסִפּר עוֹד, עַנִּין הַקָּשֶׁר
שֶׁבִינָנוּ. לְאַחַר שִׁרְאִיתִי מְנִיעוֹת כְּאֵלוֹ, חָשִׁשְׁתִּי
שֶׁמָּא תִתְפָּרֵד חֵם וְשָׁלוֹם הַחֲבִילָה, בְּקִשְׁתִּי אֶת
ר' יִשְׂרָאֵל שֶׁנַּעֲשֶׂה תְּקִיעַת כֶּף בִּינָנוּ. כְּדֶרֶךְ
שְׁנֵת־קֶשְׁרוֹת רוֹת וְנַעֲמִי, וְלֹא נִפְרֵד מִזֶּה בְּשׁוֹם
אֶפֶן, וְצָרִיכִים אָנוּ לְהִיּוֹת תָּמִיד בְּעִיר אַחַת
וּלְהַפְגִּישׁ לְשִׁיחוֹת וְלַמּוֹד וְעֲבוֹדַת ה'. הַדָּבָר
נִשְׁמַר בִּינָנוּ בְּסוֹד. הַתְּקִיעַת כֶּף עָשִׂינוּ לְיָד
קִבְּרוּ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא, כִּי אָז הִתְפַּלֵּלְנוּ, בְּבִכּוּת
וּבְהִתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה. אָמַרְתִּי, עִכְשָׁו הַזִּמְנִי
לְתְּקִיעַת כֶּף, וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁנִסְעָנוּ לְצִפְתִּי וְאַמָּא

הִיְתָה סְבוּרָה שְׁהֵנָּה סוֹף סוֹף יִתְבַּטֵּל הַקָּשֶׁר עִם
 ר' יִשְׂרָאֵל, וְהֵנָּה בְּאִמְצַע הַדֶּרֶךְ רִאֲתָה אֶת
 ר' יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי בֵיתוֹ, כְּשֶׁהֵם נוֹסְעִים אַף הֵם
 לְצִפֹּת. וּבְצִפֹּת הִתְחִילָה מְלַחֶמָה חֲדָשָׁה מֵצַד
 חוּתְנִי וְהַמְשָׁפָחָה, וּמֵצַד נִכְבְּדֵי הָעִיר
 וְהַשּׁוֹחֲטִים, וְהַנְּעִתִי לְשִׁפְלוּת כְּזֹאת, שֶׁפִּרְחֵי
 הָעִיר הָיוּ זֹרְקִים בִּי אֲבָנִים וּקְלָפוֹת, וְהָיוּ
 קוֹרְאִים אַחֲרֵי מְלוֹת גָּנָאִי, וְאֲנִי כְּמַעֲט שִׁיְצָאתִי
 מִדַּעְתִּי. מִשְׁרָאָה חוּתְנִי כָּךְ, הִפְעִיל לַחֵץ עַל
 אִשְׁתִּי אֶסְתֵּר מִיִּנְדֹּל ז"ל [גלב"ע ב"ה תמוז תשכ"ה
 נִשְׁמָתָהּ עֲדָן] שֶׁתִּתְגַּרֵּשׁ מִמֶּנִּי, אֲבָל הִיא אָמְרָה:
 "זֶה חֶלְקִי וְכֵךְ יִהְיֶה". וְאֲנִי רִאֲיִיתִי בְּזֶה חֶסֶד גָּדוֹל
 מֵאֵת הָאֵלֹהִים יִתְבָּרֵךְ. נֶאֱלָצְנוּ לְמִצּוֹא מָקוֹם שְׁנוּכָל
 לְחִיּוֹת בְּאֵין מִפְרִיעַ, וְהֵנָּה עַל יַד בֵּית ר' יִשְׂרָאֵל
 הָיָה חֶדֶר קָטָן. ר' יִשְׂרָאֵל ז"ל שָׁכַר הַחֶדֶר
 בְּשִׁבְלֵנוּ, וְהוּא הָיָה בְּשִׁבְלֵנוּ הָאֵב וְהָאֵם,
 וְהָדוּאֵג לְכָל מַחְסוֹרֵינוּ. הוּא עֲצָמוֹ הָיָה אוֹכֵל
 פְּרוּרֵי לֶחֶם, אֲבָל בְּשִׁבְלֵנוּ דָּאֵג שִׁיְהִיָּה לָנוּ מִן
 הַמִּבְחָר. הַשָּׁנִים הָאֵלּוּ שֶׁל הַתְּקִיעַת כֶּף, הָיוּ
 שָׁנֹת חַיִּים אֲמִתִּיִּים, שֶׁלֹּא מֵעֶלְמָא הִידִין, עַד
 שֶׁהִתְחִיל ר' יִשְׂרָאֵל לֹמַר לִי, שֶׁהוּא מְרַגֵּישׁ
 שְׁזִמְנוֹ קָרוֹב לְהַפְטֵר מִזֶּה הָעוֹלָם. וְהוּא רוֹאֶה

בְּעֵינָיו, שְׁעָתִיד לֵירֵד לְעוֹלָם חוֹשֶׁךְ גָּדוֹל שֶׁל
 הָאֱמוּנָה שְׂאִין לְשַׁעַר, וְדָבָר עַל כָּאֵב זֶה
 הַמְדַּאִיב לָבוֹ, וְעַל הַצֶּעַר הַגָּדוֹל שֶׁהוּא מְרַגֵּשׁ.
 וְאַנִּי לֹא יָכַלְתִּי לְהַשְׁלִים עִם זֶה, כִּי צָד יַעֲשֶׂה ה' ^{ה'}
 יִתְבָּרֵךְ דָּבָר כָּזֶה, בְּעִצּוּמָה שֶׁל הָעֲבוּדָה שְׁלָנוּ.
 אֲבָל רָאִיתִי שֶׁהוּא צוֹדֵק, וּבְכָל פֶּעַם שֶׁהִיָּה
 מְרַגֵּשׁ לֹא טוֹב, הִיָּה חוֹשֵׁב שֶׁהֵינָה קָרוֹב קִצּוֹ,
 וְהוּא נִפְרָד מִן הָעוֹלָם. וּבְתוֹךְ אוֹתָן חֲמִשׁ הַשָּׁנִים
 שֶׁל הַתְּקִיעַת כֹּף, עָבְרוּ עָלֵינוּ כָּל כֹּף הַרְבֵּה
 נִסְיוֹנוֹת, וְהִיָּה אֲזִי רָעַב וּמִלְחָמָה, וְלֹא זָכִיתִי
 לְלַמֵּד הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ, אֲבָל עֲצָם הַיּוֹתִי עִמּוֹ הִיָּה
 לְמוֹד גָּדוֹל וְעִצּוֹם. רָאִיתִי אֶת הָאֱמוּנָה וְהַבְּטָחוֹן,
 וְהַמַּדּוֹת הַיְקָרוֹת, שֶׁמֶהֶן יֵשׁ לִי דִי לְכָל יְמֵי חַיִּי,
 וּמִזֶּה מוֹצֵאת נִשְׁמָתִי חַיּוֹת לְהַחְזִיק אוֹתִי, וּמִזֶּה
 אֲנִי תָמִיד יוֹדֵעַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַל רַבֵּנוּ רַבִּי נַחֲמָן
 ז"ל. כְּשֶׁהָאֲנָגְלִים נִכְנָסוּ לְטַבְרִיָּה הִיָּתָה אֲזִי מַגִּפָּה,
 שֶׁל חֲלִי רַע (ה' יִשְׁמְרֵנוּ) וְרוֹב יְלָדָיו שֶׁל ר' ^{ר'}
 יִשְׂרָאֵל נִפְטְרוּ בַּמַּגִּפָּה, וְנִשְׁאַר לוֹ הֵבֶן הָאֲחֵרוֹן
 שֶׁהִיָּה כֶּבֶן י"ב שָׁנִים. ר' יִשְׂרָאֵל קִבֵּל הַפְּרָעָנוֹת
 בְּעִזּוֹ וּבַבְּטָחוֹן. בְּסוֹף נִפְטַר אָף הוּא וְאָמַר שֶׁהוּא
 לוֹקָח אֹתוֹ אֶת הַמַּגִּפָּה וְתַעֲצֵר הַמַּגִּפָּה. וְכֹךְ הִיָּה.
 וְנִשְׁאַרְתִּי כְּעָרְעָר בְּעָרְבָה. אַחֲרֵי זֶמֶן הָיִיתִי נוֹסֵעַ

לירושלים, כִּדְרִי לְקַבֵּל אֶת תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת מִזְקֵנִי
בְּרִסְלָב שֶׁהָיוּ שָׁם, שֶׁהָיוּ אֲנָשִׁים יְקָרִים מְאֹד.

עֲכָשׁוּ, אֲנִי רוֹצֶה לְסַפֵּר עוֹד עַל ר' יִשְׂרָאֵל,
שֶׁהָיָה בְּבַחֲיִנַת קָדוֹשׁ בְּכָל יְמֵי הַשָּׁבוּעַ, וּבְבַחֲיִנַת
קוֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. הוּא הָיָה רוֹאֶה אֶת
הַשַּׁבָּת וּמְרַגֵּשׁ אֹר הַשַּׁבָּת. הַזְמִירוֹת שֶׁלּוֹ
וְהַרְקוּדִים שֶׁלּוֹ הָיוּ נִפְלְאִים. וְהָיִינוּ רוֹקְדִים כָּל
הַלַּיְלָה, וְדָבָר זֶה הָיָה חֲדוֹשׁ גָּדוֹל, כִּי לֹא רָאוּ
בְּשׁוֹם חֲסִידוֹת רִקּוּדִין כָּאֵלּוּ. אֵף רָאִיתִי בּוֹ
אַמוֹנָה וּבִטְחוֹן, בְּמִדָּה שְׂאִין לְשַׁעַר וְאִין לְתֹאֵר.
רָאִיתִיו פַּעַם בְּמִרוֹן עוֹמֵד עַל הַצִּיּוֹן, וְהָיָה אִזּוֹ יוֹם
חֲרָף, וְהוּא עֹמֵד כָּל הַיּוֹם עַל יַד הַצִּיּוֹן. הוּא עֹמֵד
בְּצַד אַחֵר, וְאֲנִי עֹמְדָתִי בְּצַד הַשְּׁנִי וְקָרָאנוּ
תְּהִלִּים. הַדְּבָרִים הָיוּ גִּחְלִי אֵשׁ מִמָּשׁ, וּבִירָאָה
וּבִדְבָקוֹת וּבִמְתִּיקוֹת כָּזוֹ, שְׂמֵעוֹלָם לֹא שְׂמַעְתִּי
תְּהִלִּים כָּזֶה, וְאֵף שֶׁדֶּרֶךְ הַבְּכִיּוֹת שְׂסוּף סוּף נִגְמָר
הַמְּקוֹר, וְאַצֵּלוֹ הָיָה כָּל הַזְּמַן הוֹלֵךְ וּמִתְגַּבֵּר,
וְדַמְעוֹתָיו שֹׁטְפוֹ אֶת הַצִּיּוֹן, עַד שֶׁהָיָה הַצִּיּוֹן רָטֵב
כָּאֵלּוֹ שֹׁפְכוֹ מַיִם. כָּל זֶה רָאִיתִי בְּמוֹ עֵינִי.

פַּעַם הִלְכְנוּ לְמוֹשָׁבָה אַחַת, וּבִדְרֶךְ הָיָה שֹׁטְפוֹן
(שְׂקוּרִין "שֶׁבֶר עֵנִין") וְנַעֲשֶׂה כְמוֹ מִבּוֹל וְהָיָה בֶּן
גָּדוֹל, וְהָיִינוּ הוֹלְכִים וּבִסָּסִים, וּמִנְסִים לְהַצִּיל אֶת

עצמנו, וכך עברו כמה שעות עד שראינו אור נר.
 נכנסנו, וכשראה בעל הבית את מצבנו, נתן לנו
 מיד בגדים להחליף והגישו לנו תה. ור' ישראל
 עמד להתפלל מעריב. חשבתי בלבי, כי בלילה
 הזה ודאי לא יוכל לקום לחצות אחרי כל מה
 שעבר עלינו, כי אני, אף שהייתי אברך, לא
 הייתי יכול להגיע אבר. סדרו לנו את המטה.
 והנה לא עבר הרבה זמן, ור' ישראל התגבר
 בארי וקם. וחצות פזה שעריך אז, לא ראיתי בכל
 ימי חיי. אחרי כן, נגש לשלחן והדליק נר. ואני
 התהפכתי על משכבי, ולא יכולתי למצוא מרגוע
 לנפשי. עמדתי אף אני ונתקרבותי לדלת
 בחשאי, וראיתי את השלחן רועד, וכאלו היה
 מכונה גדולה ועצומה, והכל הזדעזע. נפלה עלי
 בושא וחרפה, ונתבישתי לגשת אליו. התגברתי
 ונגשתי אליו, וראיתי כי פניו זוהרים. וכשראיתי
 את הצורה, נסתלקתי מרב בושא. בבקר
 התפלל בדרךכו ותיקין, והתפלה היתה במתיקות
 כזו, שכל בני המושבה שיצאו לעבודה, נעצרו
 ליד הבית, והיו מאזינים בחרדת קודש לתפלתו.
 ואני הייתי עמו בבית אחד. ואני חשבתי, פן עוד
 מעט יגוע מרב מתיקות, וביחוד כשאמר ברכות

וְקָרִיאת שְׁמִעַ. הוּא הָיָה גִּזְעַ כְּתִינוּק הַמִּגִּיעַ
 לְכָל־בְּכִיָּה עֲצוּמָה (שְׁקוֹרִין פֶּאֶרְגֶּעֶהֶן), אַחֵר
 הַתְּפִלָּה נִכְנָם הַבַּעַל הַבֵּית וְעָמַד לְפָנָיו כְּמוֹ בְּפָנֵי
 מֶלֶךְ, וְהִכִּין לוֹ שִׁלְחָן מְכֹל טוֹב, וּבִקְשׁוֹ לָבוֹא
 וְלִסְעֹד. וּבְנֵי הַבֵּית, הַנָּשִׁים כָּסוּ אֶת זְרוּעוֹתֵיהֶן
 בְּכָל שָׂבָא לְיָדָם, בְּמַגָּבוֹת וּכְיוּצָא בָּזָה, מֵרַב
 חֲרִדַת קֹדֶשׁ. ר' יִשְׂרָאֵל אָמַר לְבַעַל הַבֵּית שִׁיִּסְלַח
 לוֹ, כִּי אֵינוֹ סוֹעֵד, אֵלָּא לָחֵם וְתָה. וְלֹא מַחֲמַת
 חֲשֵׁשׁ שֶׁל פְּשָׁרוֹת שֶׁהוּא חוֹשֵׁד חֵם וְשָׁלוֹם, אֵלָּא
 זֶהוּ מִנְהֶגוֹ.

בְּנֵעוֹרָיו הָיָה ר' יִשְׂרָאֵל אֲהוּב עַל כָּל בְּנֵי עִירוֹ.
 אָבִיו הָיָה סוֹחֵר גָּדוֹל, וְר' יִשְׂרָאֵל הָיָה מְנַהֵל אֶת
 כָּל הַמִּסְחָר, כִּי הָיָה בַּעַל צוּרָה, וְסֵפֶר לִי שֶׁלְבוֹ
 הָיָה בּוֹעֵר תָּמִיד וּמִשְׁתוֹקֵק לִירְאֵת שָׁמַיִם. וְהָיָה
 נִכְנָם לְמַחֲסֵן הַסְּחוּרוֹת, וּבֵין הַחֲבִיּוֹת הָיָה
 מִתְּבוֹדֵד, וְצוּעֵק מֵעֲמָקֵי הַלֵּב וּמִתְחַנֵּן, שִׁיזְכֶּה
 לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֵׁר בְּאַמֶּת. כָּל אֶחָד מִן הַבַּעֲלֵי
 בָּתִּים, רָצָה לָקַח אוֹתוֹ לְחָתָן. הוּא הָיָה מְבַקֵּשׁ
 רַחֲמִים בַּהֲתַבּוֹדוֹת, עוֹד לְפָנָי שְׁנֵת־קָרֵב לְרַבִּינוֹ
 רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב וְכָר צַדִּיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָהּ,
 וְהַתְּפִלָּה עַל יִרְאֵת שָׁמַיִם. וּפְעַם חֲפֵשׁ בֵּין
 הַשְּׁמוֹת, וּמָצָא דָּבָר מֵרַבִּי נַחֲמָן, וְאַף הוּא לֹא

יָדַע מִי הוּא מַחְבֵּר הַסֵּפֶר, וְרַק אַחֵר כִּף נֹדַע לוֹ,
שֶׁזֶה מִסְפָּרֵי רַבֵּנוּ הָרַב נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, וְקִבֵּל
הַשֵּׁם חֲסִיד בְּרֶסְלָבִי, וְאָבִיו בִּקֵּשׁ מִמֶּנּוּ לְהַמְנִיעַ
מִזֶּה, וְלֹא הָיָה יָכֹל לַפְעֹל, עַד שֶׁהָדִיר מִמֶּנּוּ הִנָּאָה
מִירוּשָׁתוֹ, וְאָז הִלֵּךְ לְאוּמָן וַיֵּשֶׁב שָׁם הָרַבָּה שָׁנִים,
וְשֵׁם נָשָׂא אִשָּׁה. אַחֵר כִּף חֹזֵר בּוֹ אָבִיו
מִהַתְנַגְּדוּתוֹ.

לְר' יִשְׂרָאֵל הָיוּ כַּמָּה בְּנוֹיָם. שֵׁם מִשְׁפַּחְתּוֹ הָיָה
הַלְפְּרִין, וְקָרְאוּ לוֹ גַּם הַקָּרְדוּנִי עַל שֵׁם עִירוֹ.
בִּירוּשָׁלַיִם, צִפֹּת וּטְבֶרְיָה, הָיוּ קוֹרְאִים לוֹ ר'
יִשְׂרָאֵל בְּרֶסְלָבֶר, וְכֵן עַל מִצְבָּתוֹ כָּתוּב עַד הַיּוֹם:
כֹּה נִקְבְּרָה ר' יִשְׂרָאֵל בְּרֶסְלָבֶר בֶּר' יְהוּדָה הַלֵּוִי.

"עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַנֶּפֶשׁ תְּלוּיָה בְּקֶרֶבֶת הַצַּדִּיקִים".
בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

לזכרון נצח יזכר נשמת מורי ורבי ר' ישראל
ברסלב בן ר' יהודה הלוי הלפרין מקרדאן
נפטר ט' חשוון תרע"ט טבריה. "אילו היה חי
בזמן רבינו נחמן מברסלב, היה גם אז חידוש
נפלא"

תקון הכללי

תקון הכללי

הוא תקון הברית (כמבאר בלקוטי מוהר"ן ח"א כט אות ד). והוא תקון למקרה לילה חס ושלום, לומר אלו העשרה מזמורי תהלים באותו היום שקרה לו. הוציאו מההעלים אל הגלוי, אדונינו מורנו ורבינו הקדוש צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבינו נחמן בן פינא בן שמחה, נ נח נחמן נחמן מאומן זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן:

וענין תקון זה על ידי אמירת העשרה קפיטל תהלים הנ"ל הוא דבר חדש לגמרי, חדוש נפלא! כי הוא תקון נפלא ונורא מאד מאד. ומי שיוכל לילך למקוה ואחר כך יאמר, בודאי מה טוב, אך אפילו אם הוא אנוס שאי אפשר לטבל, כגון שהוא חולה, או שהוא בדרך, אף על פי כן אם יאמר אשרי לו, כי הם תקון גדול ונורא מאד. ואם יאמר בכונה כראוי בודאי מה טוב. אך גם האמירה בעצמה מסגל מאד.

ואמר: כי לא נודע זאת מיום בריאת העולם.

ואמר שגם כי ימלאו ימיו, אזי אחר הסתלקותו, מי שיבוא על קברו ויאמר שם אלו העשרה קפיטל תהלים הנ"ל, ויתן פרוטה לצדקה [עבורו], אפילו אם גדלו ועצמו עוונותיו וחסאיו מאד מאד חס ושלום, אזי אתאמץ ואשתדל לארץ ולרחב להושיעו ולתקנו וכו'. ואני חזק מאד בכל הדברים שלי, אך בזה אני חזק ביותר, שאלו העשרה קפיטל מועילים מאד מאד. ואלו הן העשרה קפיטל תהלים: ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב, נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ, כ אשר כבר נדפסו במה פעמים.

תקוֹן הַכִּלְי נא

יְהִי רָצוֹן קִדְם אֱמִירַת תְּהִלִּים (בְּשַׁבָּת וַי"ט אִין אוֹמְרִים אוֹתוֹ)
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, הַבּוֹחֵר
בְּדוֹד עֲבָדוֹ וּבְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו, וְהַבּוֹחֵר בְּשִׁירוֹת וּתְשׁוּבוֹת,
שֶׁתִּפְּנֵן בְּרַחֲמִים אֶל קְרִיאַת מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שְׁאֵקְרָא,
כְּאִלוּ אֲמָרֵם דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם בְּעֶצְמוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן
עָלֵינוּ. וַיַּעֲמֵד לָנוּ זְכוּת פְּסוּקֵי תְהִלִּים, וּזְכוּת תִּבְּרוֹתֵיהֶם
וְאוֹתִיּוֹתֵיהֶם, וּנְקֻדּוֹתֵיהֶם וּמַעֲמִיחֵם, וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצְאִים
מֵהֶם מֵרָאשֵׁי תִבְּרוֹת וּמִסּוֹפֵי תִבְּרוֹת, לְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ
וְעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ, וּלְזַמֵּר עֲרִיצִים וּלְהַכְרִית כָּל
הַחוֹחִים וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה הָעֲלִיוֹנָה,
וּלְחַבֵּר אֶשֶׁת נְעוּרִים עִם דּוֹדָהּ בְּאַהֲבָה וְאַחֻוָּה וְרַעוּת,
וּמִשֵּׁם יִמְשֹׁךְ לָנוּ שִׁפְעַת לְנַפְשׁ רּוּחַ וּנְשָׁמָה לְמַהֲרָנוּ
מִעֲוֹנוֹתֵינוּ וּלְסַלֵּחַ חַטֹּאתֵינוּ וּלְכַפֵּר פְּשָׁעֵינוּ, כְּמוֹ שֶׁסְּלַחַת
לְדוֹד שְׁאֵמַר מִזְמוֹרִים אִלוּ לְפָנֶיךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, גַּם יְיָ
הַעֲבִיר חַטֹּאתֶיךָ לֹא תָמוּת. וְאֵל תִּקְחֵנוּ מִהָעוֹלָם הַזֶּה קִדְם
זְמִינָנוּ עַד מְלֹאת שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שְׁבַע עִים שָׁנָה בְּאַפֵּן שְׁנוֹכַל
לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שִׁחֲתָנוּ. וּזְכוּת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם
יִגַּן עָלֵינוּ וּבְעֵדָנוּ, שֶׁתֹּאדִיר אֶפְדָּה עַד שׁוּבָנוּ אֵלֶיךָ
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וּמֵאוּצָר מִתְּנַת חַנּוּם חֲנִנּוּ,
בְּדִכְתִּיב, וְחַנּוּתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָז וְרַחֲמֵתִי אֶת אֲשֶׁר
אַרְחֵם. וּכְשֵׁם שֶׁאֲנוּ אוֹמְרִים לְפָנֶיךָ שִׁירָה בְּעוֹלָם הַזֶּה,
כִּךָ נִזְכָּה לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שִׁיר וּשְׁבַחָה לְעוֹלָם
הַבָּא. וְעַל יְדֵי אֱמִירַת תְּהִלִּים תִּתְּעוֹרֵר חֲבִצְלַת הָעֲשָׂרוֹן
וְלִשִׁיר בְּקוֹל גָּעִים בְּגִילַת וְרִנָּן, כְּבוֹד הַלְבָּנוֹן נִתֵּן לָהּ,
הוֹד וְהָדָר בְּבֵית אֱלֹהֵינוּ, בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן סָלָה :

נב תקון הכְּלָלִי

קודם שיתחיל באמירת תהלים יאמר זה:

לְכוּ גִרְנָנָה לַיהוָה , גִּרְיעָה לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ
בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת גִּרְיעָה לֹא: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה , וּמֶלֶךְ גָּדוֹל
עַל כָּל אֱלֹהִים: הִרִינִי מִזִּמְנָן אֶת פִּי לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח
אֶת בּוֹרְאִי. לְשֵׁם יְחִוֹד קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינָתָה בְּדַחִילוֹ
וּרְחִימוֹ עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנַעֲלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים

הִרִינִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמֵי בְּאֻמִּירַת הָעֶשְׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים אֱלֹהִים
לְכָל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּיִּים שֶׁבְּדוֹרֵנוּ, וּלְכָל הַצַּדִּיקִים
הָאֱמִתִּים שׁוֹכְנֵי עֵפֶר קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וּבְפֶרֶט
לְרִבְנֵנוּ הַקְּדוֹשׁ צַדִּיק יְסוֹד עוֹלָם נַחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חַכְמָה,
רִבְנֵנוּ נַחֲמָן בֶּן פִּינְחָא בֶּן שִׁמְחָה, נַחֲמָן נַחֲמָן מְאוּמָן,
אֲשֶׁר גָּלָה וְתִקֵּן לֹמֵר אֱלֹהִים הָעֶשְׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים בְּשִׁבְלֵי
תְּקוּן הַבְּרִית, זְכוּתָם יִגֵּן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.
וְעַל דַּעְתָּם וְעַל פִּוְנָתָם אֲנִי אוֹמֵר הָעֶשְׂרָה קְפִיטָל תְּהִלִּים
אֱלֹהִים, וּבְזְכוּתָם וּבְחֵם אֶזְכֶּה לְעוֹרֵר וּלְגַלּוֹת כָּל הָעֶשְׂרָה מִיָּנִי
נְגִינָה שְׁנֵאֵמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהִלִּים, שֶׁהֵם: אֲשִׁירִי, בִּרְכָה,
מִשְׁכִּיל, שִׁיר, נְצוּחַ, נִגּוֹן, תְּפִלָּה, הוֹדָאָה, מִזְמוֹר, הַלְלוּיָהּ,
שֶׁהֵם: שִׁיר פָּשׁוּט, כָּפּוּל, מִשְׁלָשׁ, מְרַבֵּעַ, שֶׁהֵם כָּלֹלִים
בְּשִׁמְךָ הַמִּיָּחָד הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ. וּבְזְכוּת וּבְכַח הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת
הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים בְּמִלּוּאָם, שֶׁהֵם אֵל אֱלֹהִים (כְּזֶה): אֵלֶּךָ
לְמַד, אֵלֶּךָ לְמַד הֵי יוֹד מֶם, שֶׁהֵם עוֹלָם בְּמִסְפָּר תַּפ"ה,
בְּמִסְפָּר תְּהִלִּים, בְּכַח אֱלֹהִים הַשְּׁמוֹת תִּזְכְּנִי לְתִקּוּן הַבְּרִית
שֶׁהוּא תְּקוּן הַכְּלָלִי, אָמֵן:

טז

א מִכֶּתֶם לְדֹד, שְׁמִרְנִי אֵל כִּי חֲסִיתִי בָךְ: ב אֲמַרְתָּ לַיהוָה אֲדֹנָי אַתָּה, טוֹבָתִי בִּלְעָלֶיךָ: ג לְקַדּוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּה, וְאֲדִירִי כָּל חֲפָצֵי בָם: ד יִרְבוּ עֲצָבוֹתֶם אַחֵר מִהָרוּ, בִּלְאַסִּיךְ נִסְכֵּיהֶם מִדָּם, וּבִלְאַשָּׂא אֶת שְׁמוֹתֶם עַל שְׂפָתַי: ה יְהוָה מִנַּת חֶלְקִי וְכוֹסִי, אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי: ו חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בְּנַעֲמִים, אֵף נִחַלְתָּ שְׂפָרָה עָלַי: ז אֲבָרַךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצָנִי, אֵף לֵילֹת יִסְרוּנִי כִלְיוֹתַי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד, כִּי מִיָּמִינִי בִּלְאַמוּט: ט לִכֵּן שָׂמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדִי, אֵף בְּשָׂרִי יִשְׁכֵּן לְבִטָּח: י כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשֹׁאוֹל, לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֹאוֹת שָׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרֶח חַיִּים, שִׁבַּע שְׂמָחוֹת אֶת פְּנִיךָ, נַעֲמֹת בְּיָמֶיךָ נִצַּח:

לב

א לְדֹד מִשְׁכִּיל, אֲשֶׁרִי נִשְׁוִי פֶשַׁע כָּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן, וְאֵין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי הִתְרַשְׁתִּי בָּלוּ עֲצָמִי, בְּשֹׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וּלְיָלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ, נִהַפֵּךְ לְשָׂרִי בְּחֶרְבִּנִי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעָךְ וַעֲוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, אֲמַרְתִּי אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לַיהוָה, וְאַתָּה נִשְׂאָתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל

נד תקון הכּללי

חֲסִיד אֱלֹהִים לְעֵת מְצֵא, רַק לְשֹׁטֵף מַיִם רַבִּים אֵלָיו
לֹא יִגִּיעוּ: ז אֶתְּה סֶתֶר לִי * מִצַּר תַּצִּירֵנִי, רְנִי פִלְט
תְּסוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילָךְ וְאוֹרָךְ בְּדֶרֶךְ זֶה תִלְךְ,
אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינִי: ט אֵל תִּהְיוּ כְּסוּם כְּפָרֶד אֵין
הָבִין, בְּמִתְּנָה וָרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהִים: י
רַבִּים מִכְּאוֹבִים לָרָשָׁע, וְהַבּוֹטָח בַּיהוָה חֶסֶד
יְסוּבְּבֵנוּ: יא שִׂמְחוּ בַּיהוָה וְגִילוּ צַדִּיקִים, וְהִרְנֵינוּ
כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

* כאן צריך להפסיק מעט (לקו"מ ח"א סימן רי"ג)

מא

א לְמַנְצָה מִזְמוֹר לְדָוִד: ב אֲשִׁירִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל,
בְּיוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ
וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאֵל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֲבִיו: ד יְהוָה
יִסְעֶדְנוּ עַל עֶרְשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכָּבוֹ הִפְכָּת בְּחִלָּיו: ה
אֲנִי אֶמְרָתִי יְהוָה חֲנֻנִי, רַפָּאָה נַפְשִׁי כִּי חָטָאתִי
לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מָתִי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז
וְאִם בָּא לִרְאוֹת שְׂוֹא יִדְבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ אָזֶן לוֹ, יֵצֵא
לְחוּץ יִדְבֵּר: ח יַחַד עָלִי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלִי
יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דְּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר
שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר
בִּטַּחֲתִי בּוֹ אוֹכֵל לֶחֱמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה
יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאַשְׁלֶמְהָ לָּהֶם: יב בְּזֹאת

תקון הכללי נה

יִדְעָתִי כִּי חֲפָצָתְךָ בִּי, כִּי לֹא יִרְיַע אֵיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי
בְּתַמִּי תִּמְכָּתְךָ בִּי, וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, אָמֵן
וְאָמֵן:

מב

א לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבָנֵי קִרְחָ: ב כְּאִיל תִּעְרַג עַל
אֲפִיקֵי מַיִם, בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג עֲמָאָה
נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי חַי, מָתִי אָבוֹא וְאֶרְאֶה פָנֶי
אֱלֹהִים: ד הִיתָה לִּי דְמַעְתִּי לֶחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה,
בְּאֹמֶר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכָּרָה
וְאֶשְׁכָּח עָלַי נִפְשֵׁי, כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶף אֲדִידִם עַד בֵּית
אֱלֹהִים, בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹנֵג: ו מֶה
תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְתִתְהַמֵּי עָלַי, הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי
עוֹד אֲוָדְנוּ יְשׁוּעוֹת פָּנֵינוּ: ז אֱלֹהֵי, עָלַי נִפְשֵׁי
תִּשְׁתַּחֲוֶה, עַל בֵּן אֲזַכָּרָה מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים
מִהָר מִצְעָר: ח תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ,
כָּל מִשְׁבָּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוָה יְהוָה
חֲסִדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַי: י
אֲזַכָּרָה לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה שְׂכַחְתָּנִי, לְמָה קָדַר אֵלֶיךָ
בְּלַחֲץ אוֹיֵב: יא בְּרָצַח בְּעֲצָמוֹתֵי חֶרְפוֹנִי צוֹרָרִי,
בְּאֹמֶר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: יב מֶה

נו תקוץ הכּלִּי

תִּשְׁתַּחֲוֶה נַפְשִׁי וּמָה תִּהְיֶה עָלַי, הוֹחִילִי לֵאלֹהִים
כִּי עוֹד אוֹדְנוּ, יִשׁוּעַת פָּנֶי וְאֱלֹהֵי:

נט

א לִמְנִצָּחַ אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכַּתָּם, בְּשִׁלַּח שְׁאוּל
וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַבַּיִת לַהֲמִיתוֹ: ב הֲצִילֵנִי מֵאִיְבִי,
אֱלֹהֵי, מִמֶּתְקוֹמִי תִשְׁגְּבֵנִי: ג הֲצִילֵנִי מִפַּעְלֵי אֹן,
וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנַפְשִׁי,
יִגְּרוּ עָלַי עֲזִים, לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי יְהוָה: ה
בְּלִי עֹז יְרוּצוֹן וַיְכַוְּנוּ, עוֹרָה לְקַרְאֲתִי וּרְאָה: ו
וְאַתָּה יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, הִקִּיצָה
לְפָקֶד כָּל הַגּוֹיִם, אֵל תַּחֲזֵן כָּל בְּגִדֵי אֹן סָלָה: ז
יָשׁוּבוּ לָעֶרֶב יִהְיוּ כִכְּלָב וַיִּסּוּבּוּ עִיר: ח הִנֵּה
יִבְיַעוֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שִׁמְעַ:
ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק לָמוֹ, תִּלְעַג לְכָל גּוֹיִם: י עֹז
אֱלֹהֵי אֲשֻׁמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגְּבֵי: יא אֱלֹהֵי חֲסִדֵּי
יִקְדָּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשִׁרְרִי: יב אֵל תִּהְרָגִם פֶּן
יִשְׁכָּחוּ עָמִי, הִנִּיעֵמוּ בְּחִילָךְ וְהוֹרִידֵמוּ, מִגִּגֵּנוֹ
אֲדָנִי: יג חַטָּאת פִּימוּ דְּבַר שְׁפָתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ
בְּגִאוֹנָם, וּמֵאֲלָה וּמִכַּחַשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְּחִמָּה
כִּלָּה וַאֲיַנְמוּ, וַיֵּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים מִשַּׁל בִּיעֶקֶב לְאַפְסֵי
הָאָרֶץ סָלָה: טו וַיָּשׁוּבוּ לָעֶרֶב יִהְיוּ כִכְּלָב וַיִּסּוּבּוּ
עִיר: טז הִמָּה יִנִּיעוֹן לֶאֱכֹל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ: יז
וְאֲנִי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאֶרְגֵּן לְבָקָר חֲסִדָּךְ, כִּי הָיִיתָ

מִשָּׁנָב לִי וּמָנוּס בְּיוֹם צָר לִי: יח עֲזִי אֱלֹהֶיךָ אֲזַמְּרָה,
כִּי אֱלֹהִים מִשָּׁנָבִי אֱלֹהֵי חֲסָדִי:

עז

א לַמִּנְצָחַ עַל יְדוּתוֹן לְאַסָּף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי אֶל
אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי: ג
בְּיוֹם צָרָתִי אֲדַנִּי דָרָשְׁתִּי, יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא
תִפּוֹג, מֵאַנָּה הִנָּחם נַפְשִׁי: ד אֲזַכָּרָה אֱלֹהִים
וְאֶהְיֶיָה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סָלָה: ה אֲחִזֹּת
שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים
מִקֶּדֶם, שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַכָּרָה נִגִּינָתִי בַלִּילָה, עִם
לִבִּי אֲשִׁיחָה, וַיַּחַפֵּשׁ רוּחִי: ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח
אֲדַנִּי, וְלֹא יָסִיף לְרָצוֹת עוֹד: ט הָאֵפֶס לִנְצַח חֲסִדוֹ,
נֹמֵר אֲמַר לְדֹר וָדֹר: י הִשְׁכַּח חֲנוּת אֵל, אִם קָפִץ
בְּאֵף רַחֲמָיו סָלָה: יא וְאֲמַר חֲלוּתִי הִיא, שָׁנוֹת יָמִין
עֲלִיּוֹן: יב אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי יְהוָה, כִּי אֲזַכָּרָה מִקֶּדֶם
כָּל־אֵד: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל פֶּעֱלָךְ, וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה:
יד אֱלֹהִים בִּקְדֹשׁ דְּרָכֶךָ, מִי אֵל גָּדוֹל בָּאֱלֹהִים: טו
אֲתָה הָאֵל עֲשֵׂה פֶלֶא, הוֹדַעְתָּ בָעַמִּים עֲזָךְ: טז
נִאֲלַת בְּזִרְעַ עֲמֶךָ, בְּנֵי יַעֲקֹב וַיּוֹסֶף סָלָה: יז רֵאוּךְ
מִיָּם אֱלֹהִים, רֵאוּךְ מִיָּם יַחִילוּ, אֵף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יח
זָרְמוּ מִיָּם עֲבוֹת, קוֹל נָתְנוּ שְׁחָקִים, אֵף חֲצֹצִיף
יִתְהַלְכוּ: יט קוֹל רַעֲמֶךָ בִּנְלָלָה הָאִירוּ בָרָקִים תִּבְלִל,
רָגְזָה וְתִרְעַשׁ הָאָרֶץ: כ בָּיִם דְּרָכֶךָ וּשְׁבִילֶךָ בְּמִים

נח תקוון הפללי

רבים, ועקבותיך לא נדעו: כא נחית בצאן עמך,
בִּיד מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן:

צ

א תפלה למשה איש האלהים, אֲדֹנִי מֶעֶזְרִי אֶתָּה
הֵייתָ לָנוּ בְּדֹר וָדֹר: ב בְּטָרֶם הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲוִיל
אֶרֶץ וְתַבֵּל, וּמֵעוֹלָם עַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל: ג תֵּשֶׁב
אֲנוֹשׁ עַד דָּכָא, וְתֹאמַר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם: ד כִּי אֶלֶף
שָׁנִים בָּעֵינֶיךָ כִּיּוֹם אֶתְמוּל כִּי יַעֲבֹר, וְאַשְׁמֹרֶה
בְּלִילָה: ה זְרַמְתָּם שָׁנָה יְהִיוּ, בִּבְקָר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף: ו
בִּבְקָר יִצִּיץ וְחֲלֹף, לָעֶרֶב יִמּוּלֵל וַיָּבֶשׁ: ז כִּי כָלִינוּ
בְּאַפֶּךָ, וּבְחִמָּתְךָ נִבְהָלְנוּ: ח שָׁתָה עֲזֹנֵתִינוּ לִנְגֻדְךָ,
עֲלִמְנוּ לְמֹאזֹר פָּנֶיךָ: ט כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּעִבְרֶתְךָ,
כָּלִינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ הֶגְה: י יָמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שָׁבָעִים
שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה, וְרַחֲבָם עָמַל
וְאֶזֶן, כִּי גָז חִישׁ וְנִעְפָּה: יא מִי יוֹדֵעַ עֹז אִפֶּךָ,
וּכִירָאתְךָ עִבְרֶתְךָ: יב לְמִנּוֹת יָמֵינוּ כֵּן הוֹדַע, וְנִבֵּא
לְבַב חֲכָמָה: יג שׁוּבָה יְהוָה עַד מָתִי, וְהִנָּחֵם עַל
עֲבָדֶיךָ: יד שִׁבְעֵנוּ בִּבְקָר חֲסִדְךָ, וְנִרְנָנָה וְנִשְׁמָחָה
בְּכָל יָמֵינוּ: טו שִׁמְחָנוּ כִּימוֹת עֲנִיתָנוּ, שְׁנוֹת רָאִינוּ
רָעָה: טז יִרְאֵה אֵל עֲבָדֶיךָ פֶּעֶלְךָ, וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם:
יז וַיְהִי נָעַם אֲדֹנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ
כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה

א הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בְשֵׁמוֹ, הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
 עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוּ לוֹ זַמְרוּ לוֹ, שִׁיחוּ בְּכָל
 נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ, יִשְׂמַח לֵב
 מִבְּקָשֵׁי יְהוָה: ד דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ, בִּקְשׁוּ פָנָיו
 תָּמִיד: ה זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה, מִפְּתִיו
 וּמִשְׁפְּטֵי פִיו: ו זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ, בְּנֵי יַעֲקֹב
 בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
 ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ, דָּבָר צִוָּה לְאַלְף דּוֹר: ט אֲשֶׁר
 כָּרַת אֶת אֲבָרָהֶם, וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק: י וַיַּעֲמִידָהּ
 לְיַעֲקֹב לְחֹק, לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: יא לֵאמֹר לְךָ
 אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן, חָבֵל גִּחְלַתְכֶם: יב בְּהִיוֹתָם
 מִתֵּי מִסְפָּר, כְּמַעַט וְגָרִים בָּהֶם: יג וַיִּתְּהִלְכוּ מִגּוֹי אֶל
 גּוֹי, מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אֲחֵר: יד לֹא הִנִּיחַ אָדָם
 לְעַשְׁקָם, וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: טו אֵל תִּגְעֹו
 בְּמִשְׁיחִי, וּלְנָבִיאֵי אֵל תִּירֵעוּ: טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל
 הָאָרֶץ, כָּל מִטָּה לָחֶם שָׁבַר: יז שְׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ,
 לְעֹבֵד נִמְכָּר יוֹסֵף: יח עָנוּ בְּכָבֵד רַגְלוֹ, בָּרוּךְ בָּאָה
 נִפְשׁוֹ: יט עַד עֵת בָּא דְּבָרוֹ, אִמְרַת יְהוָה צִרְפָּתָהּ:
 כ שְׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהּ, מִשָּׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא
 שָׁמוֹ אָדוֹן לְבֵיתוֹ, וּמִשָּׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ: כב לְאִסֹּר שָׂרָיו
 בְּנִפְשׁוֹ, וּזְקִנָּיו יַחֲכֶם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם,
 וַיַּעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם: כד וַיִּפָּר אֶת עַמּוֹ מְאֹד,

ס תקון הכּלִּי

וַיַּעֲמֵהוּ מִצָּרָיו: כה הִפֵּךְ לָבָם לְשֵׁנָא עֲמוּ, לְהִתְנַבֵּל
בְּעִבְדָּיו: כו שְׁלַח מִשָּׁה עֲבָדוֹ, אֶהְרֹץ אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ:
כז שָׁמוּ בָם דְּבִרֵי אֲתוּתָיו, וּמִפְתִּים בְּאַרְץ חָם: כח
שְׁלַח חֲשֵׁךְ וַיַּחֲשֶׁךְ, וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: כט הִפֵּךְ אֶת
מִימֵיהֶם לָדָם, וַיָּמַת אֶת דִּגְתָּם: ל שֶׁרֶץ אֶרֶץ
צִפְרֹדָעִים, בְּחֻדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עֲרֹב,
כָּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בָּרָד, אִישׁ
לְהַבּוֹת בְּאַרְצָם: לג וַיֵּךְ גִּפְנָם וּתְאֵנָתָם, וַיִּשְׁבֵּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹא אֲרֶבָּה, וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסֶּפֶר: לה
וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאַרְצָם, וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו
וַיֵּךְ כָּל בָּכוֹר בְּאַרְצָם, רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם: לז
וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב, וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל: לח שָׁמַח
מִצָּרִים בְּצֵאתָם, כִּי נָפַל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם: לט פָּרֵשׁ
עֲנָן לְמִסָּךְ, וַאֲשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׂאֵל וַיָּבֹא שָׁלוֹ,
וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח צוּר וַיַּזְוִבוּ מַיִם,
הִלְכוּ בַּצִּיּוֹת נִהָר: מב כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קִדְּשׁוֹ, אֶת
אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מג וַיּוֹצֵא עֲמוֹ בְּשִׁשּׁוֹן, בְּרָנָה אֶת
בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ,
הִלְלוּהָ:

קלז

א על נִהָרוֹת בָּבֶל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינוּ, בְּזָכְרָנוּ אֶת
צִיּוֹן: ב על עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ, תָּלִינוּ כְּנֻרוֹתֵינוּ: ג כִּי

תקון הכּלִּי סא

שָׁם שְׂאֵלֹנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבִירֵי שִׁיר וְתוֹלְלֵינוּ שְׂמֻחָה,
שִׁירוֹ לָנוּ מְשִׁיר צִיּוֹן: ה־ אֵיךְ נָשִׁיר אֶת שִׁיר יְהוָה,
עַל אֲדָמַת נֶכֶד: ה־ אִם אֲשַׁכַּח יְרוּשָׁלַם, תִּשְׁכַּח
יְמֵינִי: ו־ תִּדְבֹּק לְשׁוֹנִי לְחֻכֵּי אִם לֹא אֶזְכְּרֵי, אִם
לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֻחָתִי: ו־ זָכֹר
יְהוָה לְבָנֵי אֲדוֹם אֵת יוֹם יְרוּשָׁלַם, הָאֲמָרִים עָרוּ
עָרוּ עַד הִיסוֹד בָּה: ה־ בֵּת בָּבֶל הַשְׁדּוּדָה, אֲשֶׁרִי
שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שְׂגֻמָּלָת לָנוּ: ט־ אֲשֶׁרִי
שִׁיאֲחִז וְנִפִּץ אֶת עַלְלֶיךָ אֶל הַסֵּלַע:

קג

א־ הִלְלוּהָ הִלְלוּ אֶל בְּקֹדֶשׁוֹ, הִלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֲזוֹ: ב־
הִלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הִלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדָלוֹ: ג־ הִלְלוּהוּ
בְּתִקְעַ שׁוֹפָר, הִלְלוּהוּ בְּנִבֵּל וּכְנֹר: ד־ הִלְלוּהוּ בְּתֹף
וּמָחוֹל, הִלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעוּגָב: ה־ הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
שָׁמַע, הִלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: ו־ כֹּל הַנְּשָׁמָה
תִּהְיֶה יָהּ, הִלְלוּהָ:

לְאַחַר סִיּוֹם הַמִּזְמוֹרִים יֹאמַר שְׁלוּשָׁה פְּסוּקִים אֵלּוּ:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוֹב יְהוָה שְׁבוֹת
עָמוֹ, יִגַּל יַעֲקֹב יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צַדִּיקִים
מִיְּהוָה, מָעוֹז בְּעֵת צָרָה: וַיַּעֲזֶרֶם יְהוָה וַיַּפְלִטֵם,
יַפְלִטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בּוֹ:

סב תקוון הכּלְלִי

זאת הַתּפִּלָּה מְצֹאנוּ בְּאַמִּתְּחַת הַכְּתָבִים, וְהִיא
מֵעַט הַכּוֹמֹת וְרַב הָאִיכוּת

רבונוּ שֶׁל עוֹלָם, עֲלֵת הָעֲלֹת וְסִבַּת כָּל הַסְּבוֹת,
אַנְתָּ לְעֵלָא, לְעֵלָא מִן כָּלָא, וְלִית לְעֵלָא מִנָּךְ, וְלִית
מִחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בְּךָ כָּלָל, וְלָךְ דּוּמְיָה תְּהֵלָה,
וּמְרָמָם עַל כָּל בְּרָכָה וְתְהֵלָה. אוֹתָךְ אֶדְרֵשׁ, אוֹתָךְ
אַבְקֵשׁ שְׁתַּחֲתֹר חֲתִירָה דְּךָ כְּבוֹשָׁה מֵאֲתָךְ, דְּךָ
כָּל הָעוֹלָמוֹת, עַד הַחֲשֵׁת לְשָׁלוֹת שְׁלִי בְּמָקוֹם שְׁאַנִּי
עוֹמֵד, כְּפִי אֲשֶׁר נִגְלָה לָךְ, יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת, וּבְדֶרֶךְ
וְנִתִּיב הַזֶּה תִּתְּנֵנִי אֶלֶּי אֲוֹרָךְ, לְהַחֲזִירֵנִי בְּתִשְׁבָּה
שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת, כְּפִי רְצוֹן
מִבְּחַר הַבְּרוּאִים, לְבָלִי לְחֹשֶׁב בְּמִחֲשַׁבְתִּי שׁוֹם
מִחֲשַׁבֶּת חוּץ וְשׁוֹם מִחֲשַׁבָּה וּבְלָבוֹל שֶׁהוּא נֶגֶד
רְצוֹנְךָ, רַק לְדַבֵּק בְּמִחֲשַׁבּוֹת זְכוֹת צְחוֹת וּקְדוּשׁוֹת
בְּעִבּוּדְתָךְ בְּאַמֶּת בְּהִשְׁתַּתָּךְ וּבְתוֹרָתָךְ. "הֵט לְבִי אֶל
עֲדוּתֶיךָ", וְתֵן לִי לֵב טָהוֹר לְעִבְדְּךָ בְּאַמֶּת.
וּמִמְּצִילוֹת יָם תּוֹצִיאֵנִי לְאוֹר גָּדוֹל חֵישׁ קָל מְהֵרָה.
תִּשְׁוַעַת יְהוָה כְּהֶרֶף עֵינַי, לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים כָּל יְמֵי
חַיּוֹתַי עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. וְאַזְכֶּה לְחַדֵּשׁ נְעוּרַי, הַיָּמִים
שֶׁעָבְרוּ בְּחֹשֶׁךְ, לְהַחֲזִירָם אֶל הַקְּדוּשָׁה, וְתִהְיֶה
יְצִיאָתִי מִן הָעוֹלָם כְּבִיאָתִי, בְּלֹא חֲטָא. וְאַזְכֶּה
לְחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ, כֵּלּוֹ אוֹמֵר
כְּבוֹד, אָמֵן נִצַּח סֶלָה וְעַד:

פדיון

שנמצא בכתב יד של רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

יניח ידיו על המעות ויאמר:

מַעוֹת, וְאֵת הַיְקוּם אֲשֶׁר בְּרַגְלֵיהֶם, צֶדֶק
יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ, צֶדֶק מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא,
דִּינָא דְּמַלְכוּתָא דִּינָא. שְׁרֵשׁ הַדִּינִים בִּינָה,
אֲנִי בִינָה לִי גְבוּרָה, אֵין הֲדִין נִמְתָּק אֶלָּא
בְּשִׁרְשׁוֹ. שְׁלֵשָׁה יָדִים בְּבִינָה: יָד הַגְּדוּלָּה,
יָד הַחֲזָקָה, יָד הָרַמָּה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים יָד
גִּימְטְרִיא שֵׁם שֶׁל מ"ב. מ"ב שְׁבִיעִירָה: שֵׁם
שֶׁל אָנָּה בְּכַח. מ"ב שְׁבַבְרִיאָה: שְׁנֵי
פְּעָמִים אַקִּי"ק. מ"ב שְׁבַבְצִילוֹת: הַוִּי"ה
[פְּשׁוּט], בְּמִלּוּאוֹ, וּבְמִלּוֹי דְּמִלּוֹי:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמְתְּקוּ הַדִּינִים
וְהַגְּבוּרֹת הַקָּשׁוֹת מֵעַל (פְּלוּנִי בֶן פְּלוּנִי)
עַל-יְדֵי פֶלֶא עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא חֲסָדִים גְּדוּלִּים
וְרַחֲמִים גְּמוּרִים וּפְשׁוּטִים שְׂאִין-בּוֹ
תַּעֲרֹבֶת דִּין כָּלֵל, אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתּוֹלִיכֵנוּ
 לְשָׁלוֹם, וְתַדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם, וְתַגִּיעֵנוּ
 לְמַחֲזֵז חֲפָצֵנוּ לְחַיִּים וְלִשְׁמֹחָה וְלִשְׁלוֹם (וְאִם דַּעְתּוֹ לַחֲזוֹר
 בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם יֹאמַר וְתַחֲזִירֵנוּ לְשָׁלוֹם) וְתַצִּילֵנוּ מִכָּף כָּל אוֹיֵב
 וְאוֹרֵב וְלִסְטִים וְחַיּוֹת רָעוֹת בְּדֶרֶךְ, וּמִכָּל מִינֵי פּוֹרְעָנוֹת
 הַמְתַּרְגְּשׁוֹת וּבָאוֹת לְעוֹלָם. וְתִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל
 מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתַתֵּנּוּ לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ
 וּבְעֵינֵי כָּל רוֹאֵינוּ, וְתַגְמִלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים וְתִשְׁמַע קוֹל
 תַּחֲנוּנֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּן אַתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה
 יְיָ, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תַּצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים מִסַּכָּנַת
 דַּרְכִּים, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי צַעַר וְיִסּוּרִין וְעִכּוֹב
 בְּדֶרֶךְ, וּמִכָּל אוֹרֵב וְאוֹיֵב וּמִסְטִין, וְתַהֲיֶה תָּמִיד עִמִּי
 בְּשִׁבְתִּי, בְּבִיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ, בְּשִׁמּוֹךְ אֵצֶא לְדֶרֶךְ
 לְשָׁלוֹם, וּבְשִׁמּוֹךְ אֶעֱבֹר הַדֶּרֶךְ בְּשָׁלוֹם, וְאֶשׁוּב לְבֵיתִי
 לְשָׁלוֹם. וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִינֵי הַזִּיקוֹת וְהַפְסַד בְּדֶרֶךְ
 בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנוֹת, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ וּמָמוֹן, וְשִׁמְרֵ צִאתֵנוּ
 וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, וְתַזְכֵּנִי
 לְהֵן צִדְקָה קֹדֶם צִאתִי לְדֶרֶךְ כְּמוֹ שִׁכְתוֹב. "צִדְקָה לְפָנָיו
 יִהְיֶה וְיִשֵּׁם לְדֶרֶךְ פְּעָמָיו", וְעַל יְדֵי זֶה תִּכּוֹן לְפָנֵי הַדֶּרֶךְ,
 וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים תִּלְךָ לְפָנֵי לְהַנְחוֹתִי הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
 אֵלֶיךָ בָּהֶ, וְתֹאִיר לְפָנֵי בְּאוֹרֶךָ הַגָּדוֹל, וְתַבִּיאֵנִי וְתַגִּיעֵנִי
 לְמַחֲזֵז חֲפָצִי לְחַיִּים וְלִשְׁלוֹם בְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב.

נ נח נחמן מאומן